

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

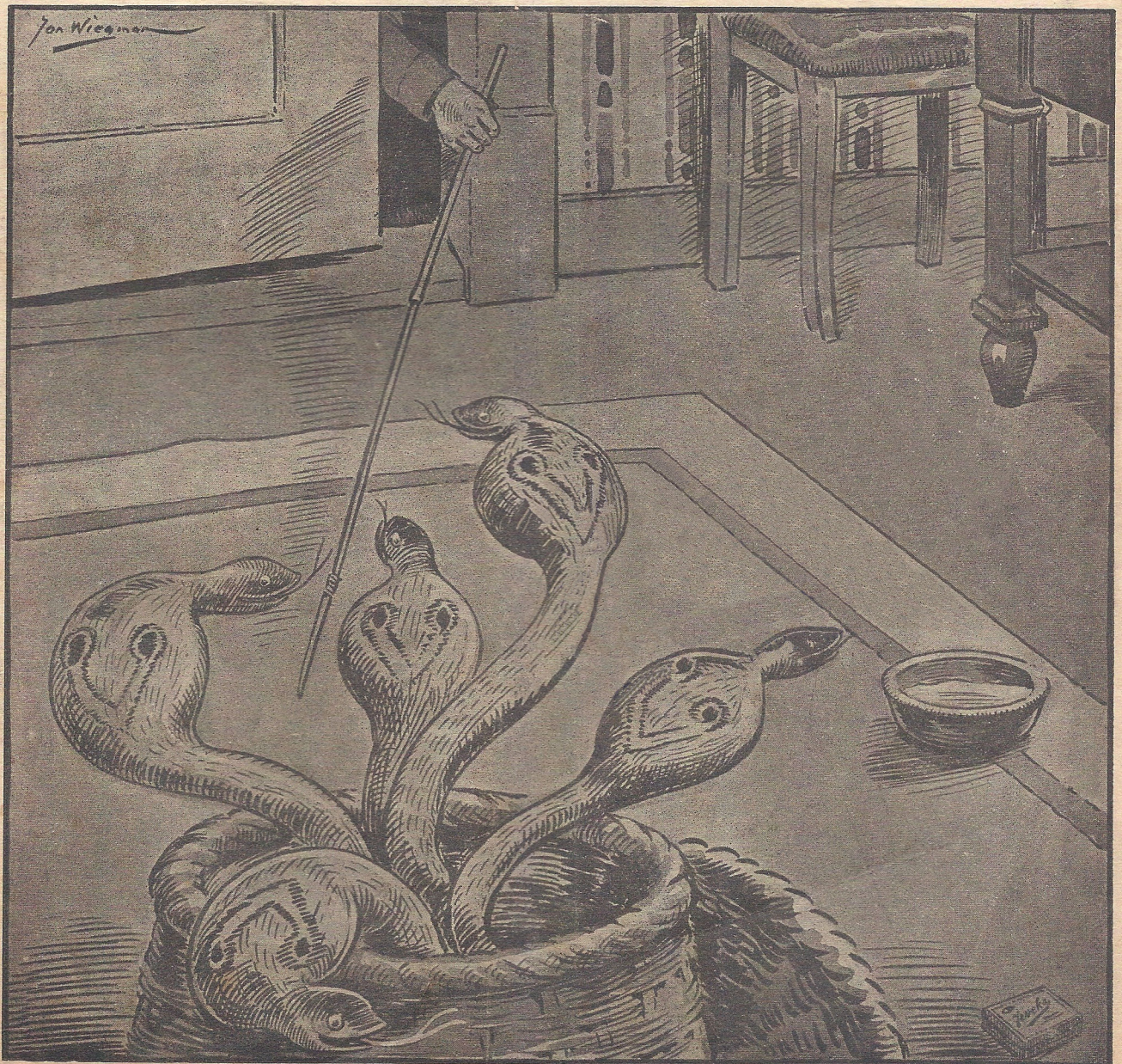
genaamd Raffles
De groote Onbekende.

No. 469

DE WONDER-JOGHI

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE WONDER-JOGHI.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Over inbraken en
nog wat.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 309
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298
Wie is de Misdadiger?	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den Kruisband.

De zomer had zijn intrede gedaan en daaraan viel het waarschijnlijk toe te schrijven dat het dien avond al zeer leeg was in de groote conversatiezaal van de Windsor club te Londen, die haar zetel heeft in een groot, grijs huis, in de Oxford-street, niet ver van het begin van de Regent-street.

Er zaten hoogstens tien of twaalf heeren, die zich tamelijk erg schenen te vervelen en het kwam herhaaldelijk voor, dat men hier en daar een onderdrukte geeuw zag.

De vier ramen stonden wijd open, want het was dien dag zeer drukkend geweest en nauwelijks bracht de avond eenige verkoeling.

Het was reeds over negenen en het geraas in de Oxford-street was aan het afnemen.

Talrijke leden van de vermaarde club hadden reeds hun buitenverblijven in Schotland of aan de Zuidkust van Engeland opgezocht, of wel zij hadden het land verlaten, om een rondreis te maken over het vasteland.

Aan de groote leestafel, die in het midden

van het ruime, vierkante vertrek stond en die beladen was met een groot aantal bladen en tijdschriften in bijna alle moderne talen, zaten een drietal heeren.

Een hunner, een zwaarlijvig man van omstreeks vijftig jaar met een hoogrood gezicht en kleine oogjes, die hem door zijn dikke wangen bijna uit het hoofd schenen te worden gedrukt, las in de Times en liet daarbij nu en dan een soort geknor hooren, dat genoegelijk als een bewijs van misnoegen kon worden opgevat, want de dikke heer fronste er telkens zijn vlaskleurige wenkbrauwen bij.

Tenslotte wierp hij het blad driftig neder en zeide tamelijk luid:

— Het loopt de spuigaten uit! Ik zou wel eens willen weten waarvoor wij Londenaren onze belasting moeten opbrengen, als men er nog niet eens een behoorlijke politie voor kan verschaffen!

— Wat brengt je tot die meening, Clifton; een meening, die ik overigens moet deelen? vroeg de heer naast hem, die wel bijzonder

veel van hem verschilde naar het uiterlijk, want hij was klein, mager, droog en deed aan een stokvisch denken.

— Dat zal ik je zeggen, Gotham! De Times van vanavond publiceert een lijstje van inbraken, die in een tijdsverloop van een enkele maand zijn gepleegd.

Het aantal bedraagt gedurende die enkele maand alleen te Londen, Groot-Londen wel te verstaan, 621 — dat is door elkander iets meer dan twintig per avond. De waarde van het door de heeren inbrekers buitgemaakte zilverwerk, juweelen, goud en contanten wordt op 190000 pond sterling geschat en het blad is ervan overtuigd, dat die raming onder de werkelijkheid blijft! Wat zeg je daar wel van?

— Wat wil je dat ik er van zeg, Clifton? Ik ben blij dat ze mij nog niet bestolen hebben, dat zeg ik.

— Wacht jij maar! Jij zult ook nog wel aan de beurt komen! bromde de dikzak. Ik ben trouwens nog niet gereed! Van die 621 inbraken worden er zeven aan Raffles toegeschreven.

— Dat is iets meer dan een procent! hernam Gotham kalm. Een bedroefd beetje.

— Stil maar even! Ik ben er nog altijd niet! Want van de 190000 pond, die in die maand door alle inbrekers te samen werd buit gemaakt heeft hij er niet minder dan 45000 gestolen! Is dat soms ook een procent? Dat is waarachtig een vierde deel! Blijf je daar nog zoo kalm onder?

Volkomen! Van het oogenblik af, dat hij mij zelf met rust laat.

— Maar jij, ellendige egoïst, vergeet je dan dat Raffles je ook kan bezoeken? Je bent schatrijk, dat is algemeen bekend en al was dit niet, ja, al hield je het voor je eigen vrouw streng geheim — Raffles zou het toch weten! Hij weet alles!

— Als hij alles weet, waarde Clifton, dan kan hij ook weten, dat hij bij mij niet heel veel kans heeft! Mijn huis is zoo ingericht dat niet veel inbrekers er hun krachten aan zouden durven wagen! Ik mag wel zeggen, zonder vrees, het noodlot te tarten, dat mijn huis inbraakzeker is!

— Dat is geen enkel huis, mijn waarde Gotham! liet een stem van den anderen kant van de tafel zich hooren.

Het was Lord William Aberdeen, de vice voorzitter van de Windsor Club, die deze op-

merking gemaakt had, even opziende van het sportblad, dat hij bestudeerde en waarin een verslag stond van den Derby-wedstrijd.

Hij had zijn doordringende, staalgrijze oogen op het gelaat van Gotham gevestigd en keek hem glimlachend aan.

— Geloofst gij dat werkelijk, Lord William? vroeg Gotham.

— Ik moet wel bij mijn uitspraak blijven! Het is waar — de uitvinders leggen er zich met grooten ijver op toe om allerlei middelen te bedenken tot afweer van de inbrekers en sommige van die middelen zijn inderdaad afdoende tegen beginnelingen, middelmatige talenten en brekebeenen op het gebied van inbraak en diefstal! Maar de bekwamen, de vaklieden, de geoefenden en degenen die over ervaring beschikken, laten zich niet zoo gemakkelijk vangen! Alarm-richtingen zijn goed tegen krukken — de volleerde inbreker zal ze buiten werking weten te stellen.

— Maar de brandkasten, Aberdeen? riep Clifton kwaad uit. Hebben wij dan nog niet eens brandkasten, die tegen de pogingen bestand zijn, zelfs van den met geperfectioneerde gereedschappen uitgerusten inbreker?

— Waarde Clifton — het is hier als een strijd tusschen de pantserfabrikanten en de bedenkers van projectielen! De eerste pantserfabrikant heeft een stalen plaat vervaardigd tot bescherming van de schepen, waartegen de kogels van dien tijd eenvoudig plat sloegen. Toen bedacht de granaten-fabrikant een projectiel met een springstof van krachtige werking, die de staalplaat verbrijzelde. De pantserman maakte zijn platen dikker — de granatenman maakte zijn projectielen grooter en verleende er een grootere snelheid aan — en zoo ging het tientallen jaren achtereen — en het resultaat is geweest, dat de granaat het tot dusverre won van de pantserplaat! En dat is heel natuurlijk, want de dikte van een staalplaat heeft haar grenzen — en de snelheidsgrenzen van een projectiel zijn nog lang niet bereikt! Gij zult het u natuurlijk wel herinneren dat in den wereldoorlog Parijs beschoten is van den fabelachtigen afstand van 120 Kilometer — dat wil zeggen ongeveer twee uur reizen met den trein! Gij weet het natuurlijk ook, dat de pantserkoepels en de meterdikke betonmuren van de forten van Luik als sigarenkistjes ineen werden geschoten door den Oosten-

rijkschen mortier! Welnu — zoo gaat het eveneens met de brandkasten. Ik geef toe dat er nu vele gemaakt worden, waarop tachtig procent van de inbrekers vruchteloos hun krachten zullen beproeven, omdat zij niet voldoende ontwikkeld zijn — stumpers op hun gebied! Maar de twintig overigen zullen de moderne brandkasten met termiet, met het zuurstofapparaat en met de bliksemsnel draaiende staalboor aantasten — en uw dikste en zwaarste kast zal voor hen niet meer zijn dan.... het sigarenkistje dat ik zoeven noemde.

— Gij opent ons aangename vergezichten, Lord William! liet Gotham zich hooren.

Zijn smal gezicht had een mistroostige uitdrukking gekregen.

Hij vervolgde:

— Ik heb mij juist een nieuwe Chatwood-kast aangeschaft en de agent verzekerde mij, dat hij den inbreker wilde zien, die erin zou slagen die kast open te breken!

Maar Lord William Aberdeen haalde de schouders op en zeide:

— Misschien zal er nog wel eens aan zijn wensch worden voldaan!

— Maar het is een kast van bijna anderhalven meter hoog, met wanden van een decimeter dikte, driedubbel staal, opgevuld met aschbest en gewapend beton! riep Gotham wanhopig uit.

— En toch moet ik bij mijn uitspraak blijven, waarde Gotham! hernam de vice-president bedaard. Onze vriend Clifton heeft zoeven een naam genoemd, die ook mij niet onbekend is gebleven, welnu, ik geloof dat men uw kast slechts een uurtje ongestoord in gezelschap van dien Raffles behoeft te laten blijven om haar te dwingen, haar binnenste voor hem bloot te leggen!

Twee roode, ronde vlekjes van de magere wangen van Gotham bewezen dat hij zich opwond.

— En ik geloof te mogen volhouden, Lord William, dat zelfs Raffles mijn kast niet zal aandurven. Ik heb u nog niet eens gezegd, dat men haar onder stroom kan brengen, zoodat ieder die haar aanraakt, bewusteloos moet neerstorten.

— Om een kast onder stroom te brengen hebt gij een electricchen geleiddraad noodig — en een draad kan men doorknippen, mijn waarde Gotham.

De aangesprokene wilde juist weder een opmerking maken, toen er een nieuw lid binnentrad, dat even besluiteloos rondkeek en toen langzaam naar de tafel in het midden wandelde.

De eerste dien hij daar aantrof en een slappe hand gaf, was Brand, de particuliere secretaris van Lord Aberdeen, een nog zeer jonge man met blauwe oogen, een frisch rond gelaat en een buitengewoon gladde, bijna teedere huid, die hem reeds menige half spottende opmerking van den kant zijner clubvrienden had bezorgd, die wel eens informeerden of hij zich van een of ander schoonheidsmiddeltje bediende.

Brand keek den binnentredende glimlachend aan en zeide:

— Wat zie je er vreemd uit, Blendmore! Je hebt je gewone gezicht niet. Je hebt iets — hoe zal ik het zeggen, iets onwezenlijks, iets wazigs over je! Te lang in een kamer gezeten, waar zwaar gerookt werd?

— Neen, Brand — er werd wel gerookt, maar het was geen kamer! antwoordde de aangesprokene.

— Waar was het dan?

— Ik ben in het Hipodrome Theatre geweest!

— Dat is waar ook! hernam de jonge man. Je was voornemens, de nieuwe ster aan den variété-hemel, Marja Solex, te bewonderen — de beroemde Poolsche danseres!

— Daarvoor ging ik er ook heen — maar ik weet niet eens meer, of zij goed danste of niet en of zij werkelijk zoo mooi was, als men van haar zeide!

— Dan moet er wel iets heel bijzonders zijn gebeurd? Is daar brand uitgebroken? Is het dak naar beneden gestort? Zijn je schuldeischers je loge binnengedrongen?

— Niets van dat alles, Brand! antwoordde Blendmore boofdschuddend. Je mag er mee spotten zooveel je wilt, maar ik ben er nog heelemaal van onder den indruk.

— Maar voor wat dan toch, voor den drommel? riep Brand een weinig ongeduldig uit. Wil je ons raadseltjes opgeven? Daarvoor is het te warm.

De overige leden hadden verstrooid toegeluisterd, weinig belangstellend in het gesprek en nu zeide Clifton spottend:

— De kleine Blendmore is een weinig aan den overspannen kant en ik denk dat hij een geest heeft gezien!

— Dat heb ik ook! antwoordde Blendmore eenvoudig. Ik heb Soundra Kalipur den Joghi gezien!

— Ha, is dat de zaak! zeide Gotham met een langen uithaal. En is hij een geest?

— Neen, hij laat 't zich schijnen! spot er als-jeblijft niet mee, ik ben er koud van geworden.

— Hoe zag die geest er uit? vroeg Clifton, die alweer een ander blad had opgenomen en zich weinig om het antwoord scheen te bekommeren.

— Een vage, witte gedaante, in den vorm van een mensch — met een zeer mager gelaat, waarin twee buitengewoon groote, zwarte oogen gloeiden, die bijna de geheele oppervlakte van het gelaat in beslag schenen te nemen! De zaal was donker gemaakt en alleen op het tooneel was een mystiek, groenachtig schijnsel waar te nemen. De Joghi stond bij een kleine tafel, met zijn helpster Lakmé en op die tafel brandde een klein kolenvuurtje, in een ijzeren roosterpot. dat zijn bruin gelaat fantastisch verlichtte. En toen kwam die geestverschijning, of wat het dan anders geweest mag zijn, langzaam langs het achterdoek zweven....

— En als je eens achter dat achterdoek had mogen kijken, onnoozele hals, dan zou je daar een grooten spiegel hebben gezien, waarin die geestverschijning weerkaatst werd en de heer met het geschilderd gelaat en de groote gemaakte oogen, die daar in zijn witte pij heen en weer kuierde! merkte Clifton grimmig op.

Blendmore keek den spreker zacht verwijtend aan en zeide toen:

— Je kunt me niet kwaad maken, Clifton. Er was geen sprake van een spiegel — het zwarte achterdoek werd pas op het laatste oogenblik neergelaten, opdat men zich goed kon overtuigen dat zich daar niets achter bevond en het had nauwelijks den grond bereikt of de witte verschijning kwam te voorschijn.

— Dan heeft hij een tooverlantaarn of een steopykon gebruikt! bromde Clifton.

— Dat kan niet, want hij werkte in een kleine volkomen afgeloten, met zwart doek bespannen ruimte.

— Dan stond die tooverlantaarn, of wat het dan anders geweest is, in het souffeurshok!

— Er was er geen!

— Dan in het orkest!

— Ik zat in een loge op den eersten omgang dicht bij het orkest — er was niets van dien aard. De orkestleden hadden trouwens de plaatsen verlaten en als muziek was er alleen het eigenaardige geluid van een kleine fluit, waarop het jonge meisje nu en dan speelde.

— Bombast, kwakzalverij en boerenbedrog!

barstte Clifton uit. Wil je mij vertellen, hoe zij hem dat lappen? Al die fakirs en wonder-joghis en hoe het gespuis meer mag heeten, houden ons voor het lapje! Ik heb er een gekaad, die zich zoogenaamd een kwartier onder het zand liet begraven. Mijnheer de fakir zag het levenslicht in Halensee, bij Berlijn en als hij zich opvouwde-trok hij meteen met zijn mond een hol pijpje van hard gummi, net als een vulpenhouder, uit zijn goed, waarin hij het verborgen had, stak het door het zand, blies er de prop af en ademde precies zooals jij of ik het doe! Allemaal zwendel, compliment van mij!

— Misschien toch niet geheel en al, waarde Clifton! liet de kalme stem zich van Lord Aberdeen hooren. Ik zal de laatste zijn om te erkennen dat er onder die fakirs en wonderdoeners heel wat kaf schuilt, kermisgasten, die ons bedriegen, circusartisten, die nog nimmer een voet in Engelsch-Indië hebben gezet. Maar hebt gij ooit zien goochelen op een openbaar marktplein in Delhi, in Lahore, of in Bombay? Hebt gij daar wel eens alleen met hun heupdoek bekleeden Hindoes aan het werk gezien? Ik denk van niet, Clifton, want dan zoudt gij misschien uw minachtend oordeel opschorten of herroepen!

— Laten die dan soms geesten verschijnen, Aberdeen? vroeg Clifton op ongelooflijken toon.

— Zij laten geen geesten verschijnen — zij laten levende wezens verdwijnen, waarde Clifton! antwoordde Lord Aberdeen kalm.

— In een kist met dubbelen bodem?

— Toch niet — in de lucht!

— Kom kom — nu neemt gij een loopje met mij!

— Het is de zuivere waarheid — mijnheer Brand is mijn getuige — en daarginds zie ik nog twee goed bereide leden zitten, die wat ik hier vertel, kunnen bevestigen!

— En wat hebt gij dan wel gezien, als ik vragen mag? vroeg Clifton, zeer knorrig gestemd bij het vooruitzicht dat hij zich tegen zijn zin zou moeten laten overtuigen van iets onmogelijks.

— Ik heb om te beginnen gezien, ongeloofelijke Clifton, dat een dik touw, door een Indischen goochelaar met kracht omhoog geworpen, als een stok in de lucht bleef staan.

— Wat vertelt gij mij daar? Op een openbaar plein?

— Op een marktplein, in de volksbuurt en waarbij minstens tweeduizend personen aanwezig waren! antwoordde Lord Aberdeen.

— Wel, wel — dat is heel merkwaardig! bromde Clifton, die slechts met moeite zijn kalmte scheen te bewaren en argwanend rondkeek, bevreesd dat men hem voor den gek hield. En waar was dat touw daar boven dan aan vast gemaakt?

— Aan niets — mijn waarde heer! Tenminste niet aan iets wat voor menselijke oogen zichtbaar was. Het scheen heel hoog in de lucht plotseling te verdwijnen in iets wat er uitzag als een klein wit wolkje, een nevel, een mist of hoe gij het noemen wilt!

— En wat gebeurde er toen met dat touw?

— Een tienjarige jongen, geheel naakt, klom er in! mijn waarde Clifton. En hij klom zoo hoog, dat hij uit het gezicht verdween.

Clifton werd vuurrood en zijn stem klonk een weinig schor, toen hij uitriep:

— Neem mij niet kwalijk, Aberdeen, maar al kennen wij elkander reeds eenige jaren — ik kan je toch niet veroorlooven om mij zoo klakkeloos....

— Wat Lord William daar zegt is van A tot Z waar! liet de stem van een sterk gebruid man heel aan het uiteinde van de tafel zich hooren.

— Zoo! hernam Clifton kortaf. Wij hebben dus dien jongen zien verdwijnen. Prachtig. Hij is dus nu in den hemel, zullen wij zeggen. Blijft hij daar, of komt hij nog op de aarde terug?

— Maak je over zijn lot niet bevreesd, waarde Clifton! hernam Lord Aberdeen glimlachend. Als die jongen verdwenen is, blaast de fakir op zijn fluitje, een zonderling, eentonig wijsje — en dan komt de jongen weer naar beneden klauteren. Op tien meter van den grond laat hij het touw los en stort omlaag en de Indiër vangt hem op — waarop denkt gij? Op een scherp gepunte bamboe. Gij trekt een ongelooflijk gezicht en ik vergeef het u. Maar de punt, mijn goede heer, drong door de borst naar buiten! Daarop legt de fakir den zoo gruwelijk gedooden knaap op den grond, spreidt er een doek over, loopt naar een mand, tilt den deksel op — en het naakte, bruine kereltje springt te voorschijn, glimlachend, zoodat al zijn hagelwitte tanden zichtbaar worden.

— En onder den doek? vroeg Clifton ademloos.

— O, onder den doek ligt niets, of een helmhoed van een van de omstanders, of uw horloge, of een brilslang!

— En dat hebt gij zelf gezien?

— Met eigen oogen!

— Maar dat is....!

— Ja, ik zou wel gaarne uw verklaring hooren! zeide lord Aberdeen met een fijn lachje. Ik heb er natuurlijk zelf naar gezocht. Ik vroeg mij af, of misschien het touw niet op het laatste oogenblik wordt vervangen door een zeer langen bamboestaak, of dat wolkje niet kunstmatig werd veroorzaakt, of het misschien geen mechanieke pop was, die naar boven klom — ik heb al die uitleggingen moeten verwerpen! En toen heb ik mij aan de auto-suggestie vastgegrepen als aan het laatste oplichtanker en ik ben tot de slotsom gekomen, dat ik en 2000 anderen inderdaad iets meenden te zien wat er niet was. Is die man eenvoudig een goochelaar geweest — dan goochelde hij op een wijze, waarbij vergeleken de toeren van onze Westersche prestidigitateurs, deze slechts armzalig geknoei zijn!

— En ik geloof dat die menschen over een bovennatuurlijke macht beschikken! zeide Blendmore prevelend. Ik geloof niet dat het met goochelen iets te maken heeft.

— Dat is ook wel mogelijk! hernam Lord Aberdeen rustig. Ik heb ergens in de bergen een Indischen kluizenaar gekend, die midden in de wildernis woonde, die als eenig wapen een kort mes had — en ik heb hem tijgers zien aankijken en de dieren sidderden met de staart tusschen de beenen en achter op den kop gestrekte ooren; ik heb ze op hun buik voor hem zien wegkruipen, Noemt gij dit ook nog goochelen?

— Doodeenvoudig hypnose! riep Clifton uit.

— Ja, iets dergelijks zal het wel zijn! riep nu Brand uit. Clifton, gij gaat er prat op, dat gij zelf over hypnotische macht beschikt. Morgen gaan wij samen naar de Zoo en daar zal ik aan den directeur vragen, of wij even een van de koningstijgers ter leen mogen hebben en jij zult dan zoo goed zijn, dat dier weg te hypnotiseeren — liefst tegen het tijdstip van het voederen, het mag je natuurlijk niet al te gemakkelijk gemaakt worden. Aangenomen?

— Loop naar de weerga! riep Clifton nijdig terwijl hij zijn krant neerwierp, opstond en naar de biljardkamer ging.

Maar reeds had Lord Aberdeen zich tot Blendmore gewend en vroeg nu:

— Is het werkelijk de moeite waard, eens naar den fakir te gaan zien, Blendmore?

— Ik kan het u niet genoeg aanraden, Mylord! antwoordde de jonge man. Het is werkelijk iets buitengewoons. Hij doet nog veel meer! Hij

laat priktollen op het scherp van een zwaard tollen, zoo scherp, dat hij er een menschenhaar mee kon doorsnijden! Hij laat ook het meisje dat hem helpt en dat bijzonder mooi is, op raadselachtige wijze verdwijnen. Hij prikt zich op zes of zeven plaatsen stalen naalden door de wangen, zonder dat het hem schijnt te deren en hij begraaft het lemmet van een zwaard, dat zeker acht centimeter breed is, bijna geheel in zijn lichaam!

— Wat dunkt je, Brand — dan moesten wij het ook maar eens gaan zien! besloot Lord Aberdeen, terwijl hij opstond, zijn secretaris onder den arm nam en met hem het vertrek verliet.

Op de gang bleef hij een oogenblik staan en fluisterde toen zeer zacht:

— Daar binnen waren twee ezels, waarde Brand, die ieder een kleine afstraffing verdiend hebben. De een wil niet aan bovennatuurlijke zaken gelooven en scheldt ons nu zeker in zich zelf voor leugenaars uit — de tweede zweert bij de voortreffelijkheid van zijn brandkast en beweert dat Raffles haar onmogelijk kan forceeren, Welnu — Raffles zal hem wel een dezer dagen van het tegendeel overtuigen.

En met deze woorden voerde Lord Edward Lister., alias John Raffles, zijn trouwen vriend, Charles Brand met zich mee.

De goedkoopste en beste is
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk II.

De voorstelling.

Raffles bewoonde in dien tijd onder den naam van Lord William Aberdeen, een klein maar fraai ingericht huis aan de Regent Street, niet ver van Pall Mall.

Den volgenden dag omstreeks zeven uur in den avond, waren hij en Brand bezig, de laatste hand te leggen aan hun toilet in hunne slaapkamers, die door een tusschendeur met elkander in verbinding stonden en die beide uitzicht gaven op den vrij grooten tuin, die zich achter het huis bevond.

Zij waren tegelijk gereed en gingen de trap af die naar de vestibule voerde, waar zij den ouden Gaston aantroffen, den grijzen kamerbediende van Raffles, die hen hoed en jas kwam brengen.

Bij de deur stond Raffles een oogenblik stil en vroeg:

— Zouden wij Henderson met de auto laten komen?

— Het is geen tien minuten rijden hier vandaan, Edward — kunnen wij geen huurauto nemen?

— Mijnentwege!

De twee vrienden verlieten het huis, maar zij hadden eenige moeite, op dat uur een huurauto te vinden.

Toen zij er eindelijk een konden machtig worden, waren zij binnen een kwartier in Piccadilly circus, waar zich het Hypodrome theatre bevond.

Zij dineerden in een klein wijnhuis en staken toen het groote plein over.

Een zeer groote menigte verdrong zich voor het theatre, want de faam van den geheimzinnigen Indiër had zich reeds door geheel Londen verspreid en iedereen wilde hem thans zien.

Dicht bij den breeden ingang hing een vergrooting naar een portret van den Hindoe en aan den anderen kant een dergelijke beeltenis van Lakmé, zijn jeugdige helpster.

Raffles had de twee portretten goed bekeken en zeide toen:

— Nu, men behoeft er in ieder geval niet aan te twifelen of men hier met echte Indiërs te doen heeft!

— Het meisje is zeer schoon! zeide Brand, maar nog heel erg jong zou ik zeggen. Het lijkt een kind van twaalf jaar te zijn.

— Je raming is zeker ver onder de werkelijkheid, Charly! hernam Raffles. Ik denk dat het meisje op zijn minst zeventien of achttien jaar is. Je vergeet dat de Indische vrouwen buitengewoon

vroeg volwassen zijn en dat huwelijken van meisjes van twaalf jaar volstrekt geen zeldzaamheid zijn — helaas zijn zij ook reeds oud, wat men noemt oud, als zij de dertig achter den rug hebben.

Niet zonder moeite baanden de twee vrienden zich een weg door de menigte toeschouwers en beklommen een van de breede trappen, die naar den eersten omgang voerde.

Toen zij in hun loge hadden plaats genomen, was het scherm juist voor het eerste nummer opgegaan en zij zouden dus al den tijd hebben.

Charly had een programma gekocht en het bleek dat de fakir het laatste nummer voor de pauze had — hetwelk algemeen door de artisten als het beste wordt beschouwd.

Numero drie was miss Marja Solex — en zij was inderdaad zeer bekoorlijk en een uitmuntende danseres.

Daarna kwamen er een paar kunstenaars op den gespannen draad, vervolgens een troep kunstwielrijders en toen kwam de beurt aan Soundra Kalipur.

De muzikanten verlieten allen hun plaatsen en er werd een kleine brug gelegd van het tooneel naar de zaal, over de orkestruimte heen.

De lichten werden langzaam uitgedraaid, totdat de zaal in volkomen duisternis was gehuld.

Toen rees het scherm langzaam en de toeschouwers zagen een eigenaardig verlichte ruimte, zonder dat men goed kon waarnemen, waar zich ergens de lichtbron bevond.

Het was een blauwachtig, maar op dat oogeblik nog zeer helder licht, waarbij men zeer duidelijk alles kon waarnemen wat er op het tooneel gebeurde.

De Hindoe zat met gekruiste beenen, het gelaat schuins naar het publiek gewend, aan den eenen kant van het tooneel, met een lange houten fluit, aan de lippen.

Hij was geheel ontkleed, op een sneeuw witte heupdoek na en een witte tulband, die op kunstige wijze om zijn hoofd was gewikkeld.

Zijn huidskleur geleeek op die van oud brons.

Hij had gouden ringen in de ooren en om den hals een zeer dunne gouden ketting, waaraan iets hing, dat op een amulet geleeek.

Dicht bij hem, de handen in den schoot gevouwen, onbeweeglijk als een steenen beeld, zat Lakmé, zijn jonge helpster.

Haar ravenzwart haar was glad uit het voor-

hoofd gestreken en in een dikken wrong in den nek vastgebonden.

Zij droeg een zeer merkwaardig gewaad van gebloemde stof, met lange, wijde mouwen en ook zij had groote, gouden ringen in de ooren.

Een kleine gouden neusring behoorde mede tot haar sieraden.

De Fakir zat zoo stil, dat men zou kunnen meenen dat hij dood was.

Alleen zijn vingers bewogen, waarmede hij beurtelings de gaten van de fluit bedekte.

Een kleine tafel, met een schelkleurig doek bedekt, een fraaie Perzische shawl stond niet ver van hen af en vlak voor den man, omstreeks een meter van hem verwijderd, stond een mand van fijn gevlochten rottan, in den vorm van een afgeplat suikerbrood.

De muziek van de fluit werd wat luider en nu verhief zich het meisje, liep naar den korf toe en sloeg met een snelle beweging het dek-sel op.

Aanstands vertoonden zich de koppen van een zestal brilslangen.

Zij hadden den nek opgezet en de eigenaardige witte afteekening was zeer duidelijk zichtbaar.

Zij bewogen snel de driekante koppen, de gespleten tongen verschenen en verdwenen bliksemsnel.

Maar de muziek miste haar betoovering niet op de monsters.

Zij richtten zich zoo hoog mogelijk op en schenen de lichamen in een cadans te bewegen op de maat van de ceptonige wijs, welke de Indiër aan zijn lange rieten fluit ontlokte.

En terwijl hij met een hand bleef doorspelen, greep de fakir met de andere een der slangen beet en kon haar uit den korf lichten, zonder dat het dier hem beet.

Het giftige reptiel kronkelde zich om zijn naakten arm en zijn driekante kop bevond zich slecht op enkele centimeters van het gelaat van den fakir, die het dier met zijn blikken in bedwang scheen te houden.

En terwijl Raffles toekeek en naar het gelaat van den Hindoe zag, zeide hij op zachten toon tot Charly :

— Het is vreemd, maar ik heb het gevoel, alsof ik het gelaat van dien man reeds bij een vroegere gelegenheid heb gezien — maar ik kan mij niet te binnen roepen, waar en wanneer dat kan zijn geweest.

— Dat verwondert mij, Edward, want ik heb mij steeds verbaasd over je buitengewoon geheugen voor plaatsen en menschen.

— O, het zal mij nog wel te binnen vallen.

— Vertel mij eens, geloof je dat die slangen nog kwaad kunnen aanruchien?

— Men zegt wel eens, Charly, dat aan die dieren de gifttanden worden uitgetrokken, terwijl anderen beweren, dat men de slangen vlak voor de voorstelling een week stuk hout of iets dergelijks voorhoudt, waarin zij dan woedend bijten en het zal je bekend zijn, dat er altijd op zijn minst eenige uren moeten verloopen, voor de giftklieren, die het doodelijk venijn afscheiden, opnieuw gevuld zijn. De monsters zouden, op die manier voor een korten tijd onschadelijk worden gemaakt. Maar daar zou ik toch maar nooit te zeer op vertrouwen bij het naderen van die brilslangen! Het is wel eens voorgekomen, dat een omstander, die te dicht bij kwam, door het dier van een slangenbezweerder werd gebeten en een paar seconden later een lijk was.

— De invloed van de muziek op die slangen is verwonderlijk.

— Ja, het is een van die wonderen, welke de natuur in zoo'n rijken overvloed bedacht, Brand! De slangen zijn tijdens het spelen volkomen versuft, of ook wel aangenaam aangedaan en zij denken niet aan bijten. Ik zou echter niet durven zeggen, dat bijvoorbeeld een ontstemd draaiorgel of een contra-bas denzelfden kalmeerenden invloed op hen zou hebben.

De Fakir had de brilslang reeds weder van zijn naakten arm in den korf laten terugglijden en gaf Lakmé een wenk.

Zij sloot den korf snel weder en dadelijk brak het eentonige wijsje af.

Nu begon de Fakir eenige andere kunsten te vertoonen.

Hij stak een zestal breinaalden op verschillende plaatsen door zijn wangen, zonder dat het hem in het minst scheen te deren, daarop brachten hij en zijn helpster een houten bord naar den voorgrond, waardoor de punten van een honderdtal spijkers eenige centimeters ver uitstaken.

De Fakir ontdeed zich van zijn sandalen en liep over die spijkerpunten heen en weder, alsof hij op een dik tapijt liep.

— Merkwaardig! fluisterde Brand op zachten toon.

— Niet zoo heel merkwaardig, mijn waarde! hernam Raffles glimlachend. Vraag de zolen van dien man eens te mogen bezien en je zult er je van kunnen overtuigen, dat die met een dikke laag eelt zijn bedekt, taai en hard — en de punten van de spijkers zijn zeker wel zoo scherp dat wij er onze handen op ten bloede zouden slaan, maar toch ook weer niet zoo spits als een naald. Jarenlang oefenen is er noodig geweest om dien graad van hardheid van de voetzolen te verkrijgen.

— En die breinaalden door de wangen?

— Dat is zoo mogelijk nog eenvoudiger! Zij worden door ronde openingen gestoken, die zeer klein zijn en die reeds op zeer jeugdigen leeftijd met een uiterst fijn zilveren naaldje op verschillende plaatsen door de wang worden gestoken. Die opening wordt voortdurend open gehouden en telkens een weinig grooter gemaakt, totdat zich ook aan de binnenzijde een nieuwe huid heeft gevormd en van dat tijdstip af behoeft er niets meer aan worden gedaan en loopt de goochelaar zijn geheele leven met een half dozijn kleine openingen in zijn hoofd, die er oorspronkelijk niet waren.

Het bord met de spijkers werd weggebracht en het tooneel werd een weinig donkerder gemaakt, terwijl op de tafel een kleine ijzeren korf met houtskool werd ontstoken, die spoedig een rooden gloed verspreidde.

Lakmé bespeelde nu de fluit, terwijl de fakir onbeweeglijk voor zich uitstaarde en zonderlinge gebaren maakte — en toen kwam langs den achtergrond een witte gedaante aanzweven, die den grond niet raakte en een menschenlijken vorm had.

De gedaante leek zich in een nevel op te lossen en verdween.

Daarop liet de fakir tafels en stoelen in de lucht zweven, zonder dat men met mogelijkheid kon zien wat daarmee geschiedde.

Raffles had een weinig verveeld toegezien en zeide nu zachtjes:

— Ik geloof werkelijk dat het voor een groot gedeelte niets anders is als goed geënceneerde fopperij! Ik meen die trucs te kennen!

— Het maakt toch een griezeligen indruk!

— Ik zeide immers al dat het goed in elkaar zit, maar stil, het tooneel wordt weer licht gemaakt en daar verschijnt een nieuw personage,

die danig afsteekt bij onzen fakir en zijn bevallige helpster.

Er verscheen namelijk een heer in den rok, klein, met een opgezet gelaat en bleeke hangwangen, zonder eenig spoor van haargroei en met bijna geen wenkbrauwen, die de impresario van Soundra Kalipur bleek te zijn en een kleine toespraak hield, waarin hij over de wonderbare krachten uitweidde, waarover de fakir beschikte. Hij noodigde eenige heeren uit het publiek uit, getuigen te willen zijn van de experimenten, welke de fakir zou ondernemen en eenige hunner zouden wel zoo goed zijn, zoo meende hij, als sujet te willen dienen.

Charly was reeds opgestaan en zeide haastig:

— Dat is een prachtige gelegenheid, om mij met eigen oogen te gaan overtuigen of die bruine vriend niet knoeit!

Maar Charly was een weinig te laat, want reeds waren er in stalles en parterre meer dan voldoende heeren opgestaan, die zich ijlings naar het kleine trapje begaven, dat naar het bruggetje voerde, hetwelk het tooneel in verbinding stelde met de zaal.

— Je hulp is reeds niet meer nodig, Charly! zeide Raffles glimlachend. En als er geknoeid wordt, dan zul je het spoedig genoeg merken, want zooeven heb ik tot mijn verrassing gezien dat twee van onze waarde clubleden zich hebben aangemeld. Kijk maar — zij betreden juist het tooneel.

Charly keek naar den dikken man in avondtoilet, die zoo juist het tooneel opstapte en riep uit:

— Clifton! Onze vriend Clifton in hoogst eigen persoon!

— En zijn tegenvoeter Gotham! Zij hebben elkander zeker moed ingesproken en Clifton, die ongeloofige Thomas wil bewijzen verzamelen voor zijn stelling dat het alles knoeierij en bedrog is!

De impresario sprak nog steeds voort en ondertusschen hadden een tiental heeren plaats genomen op het tooneel, waaronder een paar jongelui, de kinderschoenen nauwelijks ontwassen, die in hun verlegenheid overdreven luid lachten en een cigarette wilden opsteken, hetgeen hun aanstonds verboden werd.

De fakir had het groepje ernstig opgenomen en de jongelieden die zoo hard gelachen hadden, werden een weinig ongerust en hielden hun mond.

— Wat heeft die man daar nu eigenlijk verteld in zijn slecht Engelsch? vroeg Charly, toen de impresario eindelijk zweeg.

— De fakir zal, eenige staaltjes van hypnose en wilsoplegging ten beste geven en dat is misschien wel het meest intressante deel van de vertooning, want wij die Clifton en Gotham goed kennen, kunnen er wel van overtuigd zijn dat zij niet alleen onverschillig, maar zelfs een weinig vijandig tegenover die experimenten staan en in ieder geval dien fakir zeker niet de behulpzame hand zullen leenen om het publiek te bedriegen. Daar begint het al!

De kaalhoofdige man had zich een weinig teruggetrokken en de fakir trad op een der jonge mannen toe, die zooeven zoo hard gelachen had en zeide met een zachte, maar doordringende stem in zeer goed Engelsch:

— Zoudt gij nog eens willen lachen?

Het jonge mensch vertrok zijn gelaat tot een grijns en liet een lachje hooren, dat wel een weinig schaapachtig klonk.

— Ik dank u! En nu zult gij het niet meer kunnen! Gij zult niet lachen!

De lach scheen eensklaps op het gelaat van den jongen man te verstijven en er als met een onzichtbare hand van te worden weggevaagd.

Zijn gelaat kreeg een strakke uitdrukking, zijn waterblauwe oogen waren vast op de zwarte van den Hindoe gevestigd.

— Nu moet gij op dien stoel gaan staan!

De jonge man gehoorzaamde onmiddellijk.

— Gij op de leuning zitten, haal uw zakdoek uit uw zak, maar gij moogt uw neus niet snuiten! Gij kunt het ook niet, want ik wil het niet!

— Snuit je neus, Bunny! liet eensklaps een stentorstem zich hooren.

Het was Clifton, die dit bevel had uitgebuld.

Maar de jonge man op zijn stoel bleef stokstijf zitten, met zijn zakdoek in zijn hand en hij zag er op die wijze niet zeer snugger uit.

Doch de fakir had zich met een zonderlingen glimlach om zijn dunne lippen naar Clifton omgewend, kwam nu naar hem toe, keek hem even in de oogen en vroeg toen langzaam:

— Hebt gij zooeven geroepen?

— Ja, dat deed ik!

— Hebt gij gezien, dat die man uw bevel niet kan opvolgen?

— Alles goed en wel, maar gij hebt misschien wel met hem... een afspraak gemaakt!

— Zwijg! beval de Hindoe kortaf. Ik wil niet meer dat gij spreekt!

— Wat? Gij zoudt mij verbieden om....

De rest ging verloren in een onverstaanbaar gebrabbel en de heer Clifton verviel tot een diep stilzwijgen.

Hij stond daar met hangende armen en een wijd open mond.

Men hoorde fluisteren in het publiek en enkele dames lieten zwakke kreten van schrik en verbazing hooren.

Het was ook een zeer vreemd gezicht, dien zwaren man daar onebweeglijk te zien staan, als een panopticumpop, op het bevel van die mageren, kleinen Hindoe.

En de jonge man zat nog altijd met zijn zakdoek in zijn hand op de leuning van zijn stoel.

De fakir liet hem nog verschillende dingen doen.

Daarop streek de fakir even over het gelaat van den jongen man, die langzaam met knippende oogen rondkeek, onnoozel naar zijn zakdoek staarde, het ding weg stak en zich met een lachje weder bij zijn vriend voegde, dat nu schaapachtiger klonk dan ooit.

Maar reeds had de Hindoe Gotham in het oog gekregen, die niet zonder eenige vrees naar zijn kolosalen vriend keek en hem zelfs een paar maal aan den mouw had getrokken, in de hoop hem aldus uit zijn slaaptoestand te kunnen wekken.

Lakmé had reeds in het midden van het tooneel een viertal stoelen gereedgezet, naast elkander.

De fakir behoefde Gotham slechts even aan te zien en het kleine magere mannetje kwam aanstonds toelopen en vroeg met een kinderachtig, bevend stemgeluid:

— Kan ik soms iets voor u doen?

In de zaal werd een onderdrukt gelach hoorbaar, maar de fakir bleef volkomen onbewogen en bleef Gotham aanstaren, die binnen enkele seconden volkomen willoos was.

— Strek u op die stoelen uit! beval Soundra Kalipur kortaf.

Zonder een oogenblik te aarzelen, liep Gotham naar de stoelen en strekte er zich op uit.

Zijn gelaat had een vage, half glimlachende uitdrukking en zijn oogen waren wijd geopend.

De fakir kruiste hem de armen over de borst

en toen werden de eerste en de vierde stoel zoo lang verschoven, tot alleen het achterhoofd en de hielen van Gotham op den rand rustten.

De fakir boog zich over Gotham en scheen hem eenige woorden toe te fluisteren, terwijl hij zijn blikken diep in die van het sujet boorde.

En langzaam strekte zich het lichaam — en toen de beide andere stoelen werden weggenomen, bleef het, stijf en recht als een plank, op achterhoofd en hielen rusten....

Er ging een kreet van bewondering en ook wel van angstige verbazing onder het publiek op.

Twee van de heeren, die zich hadden aangemeld, paktten zich stilletjes weg, een weinig bleek, een weinig zenuwachtig.

De fakir wenkte de andere heeren naderbij te komen en zij deden dit allen op Clifton na, die als aan den grond geworteld scheen te zijn.

De Hindoe nam een zeer lange zilveren naald uit de hand van Lakmé aan en drukte die eenige centimeters diep in het dikke van den duim van zijn sujetten,

Hij had de naald evengoed in was kunnen steken, er verscheen geen druppeltje bloed en toch drong de naald in het vleesch, dat was ontwijfelbaar.

De opening sloot zich bijna aanstonds weer bij het terugtrekken van de zilveren naald — en het publiek werd stil.

Zelfs de meeste ongeloofigen zagen nu wel in, dat de Hindoe een buitengewoon hypnotiseur was en dat hij met degenen, die hij aan zijn wil kon onderwerpen, ook inderdaad kon doen wat hij wilde.

De twee stoelen werden weder onder het lichaam geschoven, de Hindoe maakte eenige passen — het lichaam werd slap en behoefde nu weder den steun van de stoelen, waarop Gotham zich met een verbaasd lachje oprichtte en verwezen om zich heenkeek.

Zonder een woord te zeggen, met gebogen hoofd, strompelde hij haastig naar het bruggetje en men zag hem door de breede stallesdeur verdwijnen.

Mijnheer Gotham was overtuigd en goed ook.

De Hindoe nam nu Clifton onderhanden, liet hem op handen en voeten kruipen, balken als een ezel, het Engelsche volkslied zingen, zichzelf bij den neus grijpen en toen hij wakker was gemaakt, drong een daverend gelach als het eerste geluid tot den dikken man door, die woedend

en bleek zijn biesen pakte, toen een paar heeren hem hadden verteld wat hij zooeven verricht had.

Raffles had aandachtig toegezien en toen het applaus na het vallen van het scherm over de vertooning eindelijk bedaard was, zeide hij op zachten toon tot Charly:

— Dat laatste was inderdaad belangwekkend. Ik geloof dat ik ook eenige hypnotische gaven heb, maar ik zou lang niet alle lieden, op goed geluk af uit een groote menigte gekozen, zoo onder mijn wil weten te brengen als die Hindoe. En — ik acht het een gevaarlijke soort van kennis!

Hoofdstuk III.

De inbraak.

Er waren eenige dagen verlopen sedert Raffles en Charly getuigen waren geweest van de voorstelling in het Hypodrome theatre.

De fakir had buitengewoon veel opgang gemaakt en bijna elken avond was de groote zaal geheel uitverkocht.

En weder zaten Raffles en Charly des avonds in de conversatiezaal van de Windsor Club, waar het nog altijd zeer stil was, nu een groot gedeelte van de leden de warme stad ontvlucht had.

Om een uur of tien kwam Clifton binnen, die er uiterst knorrig uitzag en zich in een gemakkelijken stoel bij de leestafel liet neervallen.

— Slechte zaken gedaan, waarde Clifton? vroeg Charly Brand glimlachend.

— In ieder geval geen heel goede zaken, Brand! antwoordde de dikke man. Ik geloof dat het tijd wordt, dat ik vacantie ga nemen — ik moet mij bepaald overwerkt hebben.

— Hoezoo?

— Wel, ik weet niet meer wat ik doe, naar het schijnt! Misschien wordt ik wel kindsch! En ik ben toch nog geen vijf en vijftig en ik meende dat ik op het gebied van finantiëele transacties altijd zeer nauwkeurig te werk ging. En wat denk je dat mij nu gebeurd is?

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van, Op de beurs gespeeld en verloren?

— Neen, zoo gek is Clifton niet! Het is heel iets anders. Ik heb een chèque betaald en ik weet niet waarvoor en aan wien!

Brand wierp den dikken reus een ongeloovigen blik toe en zeide toen:

— Kom, kom — je zult het je verbeeld hebben!

Maar Clifton maakte zich dadelijk driftig en riep uit:

— Heb ik het mij verbeeld? Heeft mijn

chèqueboek het zich dan ook verbeeld? Er zaten toevallig, dat weet ik volkomen zeker, omdat ik het ding in de laatste dagen nog al eens in de handen heb gehad, eergisteren nog drie chèques in — ik had zelfs al een nieuw aangevraagd, om niet verlegen te zitten. Welnu, vanmorgen wil ik een chèque invullen voor een klein bedrag — er zitten geen drie maar slechts twee formulieren in! Ik prakkizeer mij suf, ik kijk mijn boeken in, ik vind niets! Ik bel mijn bank op — zij hebben op mijn rekening 1000 pond sterling afgeschreven!

— Hoe komt dat?

— Vraag het den duivel! Weet ik het! Ik informeer natuurlijk nader en zij zeggen mij, dat er den dag tevoren een chèque gepresenteerd is ten bedrage van 1000 pond, door mij ongeteekend. Ik laat vliegenvlug mijn auto voorkomen, ik rijd naar de bank, ik laat mij die chèque voorleggen, mijn handteekening staat er onder —

— Op wiens naam was de cheque gesteld?

— Het was een chèque aan toonder!

— Maar de man die het geld heeft, heeft toch moeten teekenen?

— Natuurlijk!

— Hoe luidde zijn naam?

— Smith. John Smith! Er zijn hier in Londen misschien wel duizend John Smith. Onder mijn kennissen heb ik er vier. Ik heb hen natuurlijk dadelijk opgebeld, maar zij vroegen mij of ik gek was.

— Maar die chèque moet dan toch nagemaakt zijn!

— Nonsens! Ze was evenmin nagemaakt als ik het zelf ben! Het nummer kwam overeen met het reçu in mijn chèqueboekje en ik zeg je nogmaals dat mijn naam er onder stond, mijn naam — mijn naam!

En driemaal bij dien uitroep sloeg Clifton zoo

hard met de vuist op tafel, dat uit alle hoeken van het groote vertrek verschrikt een paar leden kwamen toelopen.

— Dat is zeker heel merkwaardig! zeide Charly verrast. Je hebt de zaak natuurlijk bij de politie aangegeven?

— Dat heb ik — en ik kreeg den indruk, dat zij daar allemaal dachten, dat ik die chèque wel zou hebben onderteekend in verregaanden staat van dronkenschap. Nu moet je weten dat ik juist op last van mijn geneesheer sedert een week geen druppel heb gedronken. Ik ben zoo nuchter als een kalf geweest, zeg ik je! Ik heb natuurlijk niet eens moeite gedaan, het geld van de bank terug te krijgen, want ik kon onmogelijk ontkennen, dat het mijn eigen handtekening was, 1000 pond naar de maan — letterlijk in het water gesmeten! En ik zou die duizend pond met genoegen willen missen, als ik mij daardoor slechts zekerheid kon verschaffen omtrent de wijze waarop ik dat bedrag ben kwijt geraakt. Ik word toch niet suf? Mijn hersens werken toch normaal? Ik schrijf toch geen chèque in mijn slaap? Ik moet het ding dan toch hebben verzonden of ter hand gesteld aan den ontvanger?

— Dat spreekt vanzelf! Heb je niet gevraagd hoe die man er uit zag, die als John Smith teekende?

— Natuurlijk heb ik dat! De klerk van de chèque-afdeeling zei dat het een kleine man was met lang zwart haar, een zwarte puntbaard en roode wangen! Zoek maar eens in Londen naar kleine mannen met roode wangen en een zwarten baard. Het is om er dol van te worden!

Raffles, die al dien tijd zwijgend had toegelisterd, mengde zich nu in het gesprek en zeide:

— Dat is zeker het wonderlijkste, waarvan ik in langen tijd gehoord heb! Het komt wel eens voor, dat iemand in een soort tijdelijke geestesverwarring, afwezigheid van besef, of hoe men het anders wil noemen onbeteekende handelingen verricht, of woorden spreekt, die als het ware heel ongemerkt voorbij gaan en waarvan hij zich reeds korten tijd naderhand niets meer kan herinneren. Maar zulke toestanden duren altijd slechts kort, nauwelijks een paar seconden en dat men een zoo gewichtige handeling zou kunnen verrichten als het schrijven van een chèque van duizend pond zonder dat zelf te weten — daarvan heb ik nog nooit gehoord!

— Dat is het niet alleen, Aberdeen! Maar ik

had volstrekt niet noodig een chèque van duizend pond te schrijven, want ik was dat bedrag aan niemand schuldig en zeker niet aan een John Smith!

— Gij hebt gelijk, dat maakt er de zaak zeker niet duidelijker op! zeide Raffles nadenkend. Het is alsof gij gehandeld hebt in een toestand van.... halve slaap of.... van hypnose! Zeg mij eens, hebt gij u sedert eergisteren geen oogenblik onbehaaglijk gevoeld? Hebt gij geen hoofdpijn gehad? Hebt gij geen loom, drukkend gevoel gehad? Bedenk u eens goed!

Clifton dacht met gefronste wenkbrauwen na en zeide toen:

— Gisteren middag heb ik mij niet zoo goed als gewoonlijk gevoeld! Bepaalde hoofdpijn was het niet, maar het leek een beetje op duizeligheid en dat was het toch ook niet volkomen, een soort leeg, ijl gevoel in het hoofd!

— Kwam dat plotseling op?

— Ja, geheel onverhoeds!

Raffles had Clifton aandachtig aangekeken en verzonk even in nadenken.

Toen hief hij eensklaps het hoofd op en vroeg:

— Zijt gij vroeger bij wijze van grap wel eens gehypnotiseerd?

— Nooit, niet voordat die bruine kerel mij een paar dagen geleden op het tooneel voor gek liet spelen!

— Hebt gij u dat werkelijk naderhand niet herinnerd?

— Niets ervan! En als niet twintig, dertig menschen het mij naderhand verteld hadden, dan zou ik het eenvoudig niet hebben geloofd!

— Brand en ik hebben het ook gezien, waarde Clifton, gij behoeft geen seconde te twifelen!

— Ik heb mij dus werkelijk als een pias aangesteld? barstte Clifton uit.

— Niet zoozeer als een pias, dan wel als een August de Domme! antwoordde Raffles glimlachend.

— Nu, daar tusschen is een gradueel verschil, dat aan mijn bevattning ontgaat! zeide Clifton grimmig.

— Hebt gij dien fakir naderhand nog ontmoet?

— Ja, een enkele maal, in de bar van het Ritz hotel.

— Wanneer was dat?

— Eergisteren avond!

— Hoe laat ongeveer?

— Nu, het zal wel bij twaalfen geweest zijn.

— Hebt gij toen soms met hem gesproken? vroeg Raffles levendig.

— Geen woord! Ik heb mij dadelijk van hem afgewend, want de kerel begon mij alweer met zijn zwarte oogen op zoo'n vreemde manier aan te kijken.

— Er waren zeker veel mēnschen bij? hernam Raffles, op wiens gelaat zich een uitdrukking van teleurstelling vertoonde.

— Het was er smoorvol! Maar waartoe die vragen, Aberdeen. Gij wilt mij toch niet, hoop ik, in ernst doen gelooven, dat...? Kom, dat is te dwaas om alleen te loopen. Zulke dingen komen in detective-verhalen voor, maar niet in het werkelijke leven!

— Zeg dat niet te spoedig, waarde Clifton! meende Raffles hoofdschuddend. Het hypnotisme heeft vele geheimen, die nog lang niet allen doorgrond zijn!

Hij had een blik op zijn horloge geworpen en gaf Brand een heimelijken wenk.

De twee vrienden stonden op.

Raffles had Clifton de hand toegestoken en zeide nu:

— Ik hoop dat de politie dit raadselachtige geval voor u moge oplossen, maar ik betwijfel het sterk! Dit is geen zaak voor den detective, ik denk dat het een zaak is voor den phychiater. Kom Brand, wij gaan naar huis!

Beide verlieten de conversatiezaal en stonden nu even stil op de breede gang.

— Wat bedoel je eigenlijk met die vragen? vroeg Charly zacht.

— Wel, ik meende aanvankelijk, dat die Hindoe misschien eenig aandeel kon hebben gehad in deze geheimzinnige zaak, want het kan volgens mij niet aan twijfel onderhevig zijn of Clifton heeft inderdaad gehandeld in een toestand van hypnose. Maar het lijkt mij onmogelijk toe, dat die Hindoe in een volle bar, zonder zelfs met Clifton te hebben gesproken hem iets dergelijks heeft kunnen opdwingen en nog wel zonder dat iemand er iets van merkte. Evenwel.....

Raffles voltooide den zin niet, maar bromde iets voor zich heen en ging toen met Charly de breede trap af, die naar de vestibule voerde, waar een der bedienden hen hunne regenjassen en hoeden ter hand stelde.

Het was een donkere avond en de lucht zag er uit naar regen.

— Juist het weertje wat wij noodig hebben! zeide Raffles op zachten toon.

— Hoe laat zal het zijn?

— Half twee ongeveer! Dan slapen allen en het is de beste tijd.

— En geloof je werkelijk te kunnen slagen?

— Als ik dat niet geloofde, mijn waarde, dan zou ik niet aan de zaak begonnen zijn! antwoordde Raffles. Zijn alarmschellen laten mij volkomen koud. Als ik die niet eens buiten werking wist te stellen, dan zou ik beter doen, morgen van beroep te veranderen en bijvoorbeeld detective te worden.

— Maar de brandkast?

— Dat is natuurlijk het lastige van het geval! De brandkast is hier het groote struikelblok! Het is inderdaad een meubel van de allerlaatste constructie, naar ik heb vernomen en er zal wel niet aan te denken zijn, het ding met een sleutel te openen, want wij kennen de cijfercombinatie niet. Ik heb op twee uren gerekend, om met behulp van mijn nieuw toestel een gat in den bovensten wand van de kast te smelten.

Het was ongeveer half twaalf, toen de twee mannen de Regentstreet insloegen en na een half uur loopens hadden zij het kleine fraaie heerenhuis bereikt, waar Raffles sedert eenige jaren woonde.

Zij gingen er binnen en Raffles zeide aan Gaston, die hen ontving, dat hij zich ter ruste kon begeven, daar hij niets meer noodig dacht te hebben.

Toen de sloffende schreden van den ouden man zich verwijderd hadden, verlieten de twee vrienden het huis weder aan de achterzijde, liepen haastig door den tuin en gingen het vrij groote tuinhuis binnen, gedeeltelijk als serre ingericht, waar zich de ingang bevond van het onderaardsche laboratorium, hetwelk de Groote Onbekende eenige jaren te voren had ingericht, nadat hij bij toeval had ontdekt, dat zich onder den grond van het tuinhuis een eeuwenoude, zeer groote kelder bevond, die door een lijnrechte, ongeveer een kilometer lange tunnel in verbinding stond met een huis in de Victoria Street, hetwelk hij zich gehaast had te koopen en dat voortreffelijk geschikt bleek te zijn voor zijn doeleinden.

Langs een geheime trap, die achter een loozen

schoorsteen begon, daalden de twee vrienden naar een ondergrondsche werkplaats af, die daghelder verlicht kon worden door een paar sterke booglampen en waar reeds menige uitvinding van Raffles het licht had gezien.

Hier was het, dat de wonderbare plannen van zijn vliegmaschine waren uitgedacht en hier waren ook de plannen gemaakt voor zijn snelle duikboot, die zich op dat tijdstip in een kleine kreek in de buurt van New-York bevond, goed verborgen voor de blikken van nieuwsgierigen.

Raffles had dadelijk de booglampen doen ontgloeien en ging naar een sterke wandkast, welke hij opende en waaruit hij een sterke lederen handtasch nam.

— Hierin bevindt zich alles, wat ik denk noodig te hebben, Charly! zeide hij glimlachend. Ik ben erin geslaagd, een toestel te vervaardigen, hetwelk zulk een verbazende hitte ontwikkelt, dat zelfs het staal van de brandkast van onzen Gotham er geen weerstand aan zal kunnen bieden! En kom nu mede — het wordt tijd!

Met het lederen valies in de hand, dat er uitzag als een gewone reistasch, verliet Raffles de werkplaats weder, door Brand op den voet gevolgd en een oogenblik later verlieten beiden den tuin, ditmaal door een deur, die uitkwam op een volkomen eenzame zijstraat, tegenover den geweldigen blinden muur van een groot pakhuis.

Raffles sloot de deur weder geruischloos en daarop liepen de beide mannen snel de zijstraat ten einde, gingen nog eenige honderden meters verders en riepen daar een huurauto aan, die hen dicht bij de Leicester Square bracht, waar Gotham een prachtig huis bewoonde, in gezelschap van zijn echtgenoot, een huishoudster en een vijftal bedienden.

Raffles zond den chauffeur weg en te voet gingen zij verder.

Het was bij half twee, toen zij opnieuw stilstonden, schuin tegenover het groote huis, waarvan de voorgevel tamelijk helder verlicht werd door een paar straatlantaarns.

Het huis grensde niet onmiddellijk aan de straat, maar was ervan gescheiden door een kleinen voortuin.

— Moeten wij aan de voorzijde binnen? vroeg Brand, wel een weinig ongerust.

— Dat zou wel wat al te gevaarlijk zijn! Er is niet veel verkeer, maar toch nog voldoende

om deze plek af te keuren! Aan de achterzijde van het huis zal het gemakkelijker gaan — maar wij moeten den voortuin door, daar is niets aan te doen.

Raffles bleef nog een oogenblik luisterend staan en toen alles volkomen stil bleef, stak hij snel de straat over, door Charly gevolgd en verdween in den schaduw van eenige dichte struiken.

Zij stonden nu vlak bij het lage hek en konden er zonder moeite overheen stappen, waarop zij een smal grindpad volgden, vlug langs het huis liepen en de achterzijde bereikten, waar eenige hooge boomen in den tuin stonden en waar zij zich volkomen onopgemerkt wisten.

De tuin was van dien van een ander huis gescheiden door een hoogen muur en ook de zijtuin bezat zulk een muur, bijna twee en een halve meter hoog en met scherpe punten bezet, om het overklimmen te bemoeilijken.

Dat behoorde zeker bij de verdedigingswerken van de vesting.

Volgens zijn gewoonte bleef Raffles geruimen tijd onbeweeglijk stilstaan om te luisteren, goed verborgen door het in vollen bloei staande struikgewas.

Heel in de verte klonken nu en dan schreden van voorbijgangers, maar anders verstoorde niets de nachtelijke stilte.

Hij had Charly reeds aangestooten, teneinde zijn aandacht te trekken en wilde reeds naar de achterdeur sluipen, waardoor hij het groote huis dacht binnen te dringen, toen hij plotseling weder terugtrad en zijn hand op den arm van den jongen man legde, om ook hem tot stilstaan te dwingen.

— Wat is er? vroeg Charly ongerust. Er is toch geen hond, hoop ik?

— Er zijn er zelfs twee, maar binnenshuis! Wij zullen later met hen te doen krijgen en ik heb wel een middel om de dieren tot rede te brengen, voor zij geluid kunnen geven!

— Waarom houdt je mij dan tegen?

— Omdat ik iets verdachts heb gezien — iets ongewoons! Zie daar maar eens — dat raam op de tweede verdieping!

— Wat is dat voor een raam? Tot welk vertrek behoort het?

— Het is een der ramen van zijn slaapkamer! En kijk nu — daar is het weer — er beweegt een schaduw achter de dunne gordijnen!

Hoofdstuk IV.

Een zonderlinge gebeurtenis.

Charly Brand tuurde scherp naar het aangeduide raam en zag nu ook hoe zich op de dunne linnen gordijnen een gedaante afteekende, die zich langzaam scheen te bewegen.

— Dan moet er licht in de kamer branden! fluisterde hij. Dat is zeer onaangenaam! Zou Gotham zich nog niet ter ruste hebben begeven?

— Dat zou al zeer tegen zijn gewoonte indruischen! Het echtpaar gaat zelden later dan twaalf uur naar bed — en het heeft zoeven twee geslagen!

— Misschien is hij wel ongesteld geworden!

— Niemand kan het zeggen! Maar dan zou hij, dunkt mij, zijn vrouw wel geroepen hebben!

— Waar slaapt die?

— Op dezelfde verdieping, maar aan den anderen kant van het huis!

— Ik wist niet, dat het een ongelukkig huwelijk was! Is er een verkoeling tusschen hen ontstaan?

— Volstrekt niet, voor zoover ik weet. Maar Gotham is vijf en vijftig en madame is zelfs nog een jaar ouder!

— Dat verklaart veel! hernam Charly met een zacht lachje.

Raffles was naar boven blijven turen, schudde nu mismoedig het hoofd en zeide:

— Ik wilde dat hij wat voort maakte en weer ging slapen! Wat drommel, hij stuurt mijn geheel programma in de war! Over anderhalf uur begint het reeds licht te worden. En het is goed dat de zomertijd is ingevoerd, anders konden wij in het geheel niets beginnen!

— Het lijkt wel of het lichtje ook beweegt! liet Brand zich eensklaps hooren.

— Je hebt waarachtig gelijk!

Inderdaad, de lichtbron bleef niet op dezelfde plek, maar scheen zich te verplaatsen.

En nu werd een der gordijnen een weinig op zij geslagen en een flauw schijnsel werd een oogenblik zichtbaar, om bijna dadelijk weder te verdwijnen.

— Geeft mijnheer Gotham midden in den nacht seinen? zeide Brand verbaasd. Wat beteekent dat toch?

— Ik weet het niet! antwoordde Raffles

schouderophalend. Ik weet alleen maar dat wij ons waarschijnlijk vergeefsche moeite hebben gegeven en onze plannen wel tot later zullen moeten uitstellen, tenzij onze vriend spoedig een einde maakt aan die nachtelijke vertooring en zich weer ter ruste begeeft!

Alsof Gotham hierop gewacht had, werd het eensklaps donker in zijn kamer.

— Nu zullen wij nog eenigen tijd moeten wachten! fluisterde Raffles.

De beide vrienden zwegen.

Maar er kon nog geen halve minuut verlopen zijn of Charly stootte Raffles op zijn beurt aan en mompelde zachtjes:

— Ziedaar eens — daar is het lichtschijnsel weer en nu meer hier naar toe! Het is zichtbaar achter een venster zonder gordijnen!

— Dat is het venster van een dwarsgang! lichtte Raffles hem in, zeer verbaasd over hetgeen hij zag. Degeen die het licht draagt, wie het ook moge zijn, bevindt zich nu in den hoofdgang!

— Concurrentie misschien? vroeg Charly zeer zacht.

— Men zou het wel haast moeten denken! Alleen is het mij niet recht duidelijk, hoe een inbreker er toe komt, een gordijn op zij te slaan en het licht van zijn lantaarn naar buiten te laten schijnen, als om de agenten op zijn tegenwoordigheid opmerkzaam te maken.

— Hij zal gedacht hebben, Edward, dat het aan de achterzijde van het huis toch niet zou worden gezien!

— Maar wat voor doel had het dan in 's hemelsnaam? merkte Raffles ongeduldig op. Nu, wij zullen hier blijven staan, tot wij het weten. Het licht is nu verdwenen — neen, daar komt het weer te voorschijn, nu een verdieping lager.

— Ik zie niets!

— Het is ook maar heel zwak — daarginds, juist boven de deur waar wij wilden binnegaan. Daar is een portaal, dat overdag licht ontvangt door een rond venster.

— Ja, nu zie ik het ook! En daar verdwijnt het weer!

— Ik wil mij dadelijk bij Scotland Yard gaan aanmelden, als ik er een jota van begrijp. Zou

onze man plotseling slaapwandelaar zijn geworden? Als dat zoo was, zou men hem toch wel wat beter bewaken!

— Hoe is het mogelijk dat die man daar door dat huis wandelt, zonder dat iemand er iets van schijnt te merken?

— Dat is niet zoo opmerkelijk! Hij loopt waarschijnlijk heel zacht en er liggen overal dikke kleeden en — men slaapt daarginds, terwijl wij klaar wakker zijn.

Weer zwegen de twee vrienden en ongeveer een minuut later klonk er een zacht geluid, waarvan den aard echter niet te miskennen viel — er werd een deur geopend.

Charly had Raffles bij den arm genomen en trok hem met zich mede terug in het dichtst van het struikgewas.

Door de takken heen konden zij zien hoe de achterdeur langzaam geopend werd en hoe er een gedaante verscheen, die moeilijk te onderscheiden was door het licht van een sterke zaklantaarn, dat een nauwkeurige waarneming van den drager belette.

Alleen was te zien dat het een man moest zijn, te oordeelen naar de lichte pyjama, welke hij droeg en waarover hij alleen een kort huisjasje scheen te hebben aangetrokken.

De gedaante bleef een oogenblik stilstaan en toen bewoog het licht zich in de richting van den zijmuur.

De drager volgde een van de paden, zonder een oogenblik te aarzelen en vrij snel.

De gedaante was nu duidelijker zichtbaar, nu het licht van de lantaarn van de beide waarnemers was afgewend.

— Men zou zeggen dat het Gotham zelf was! fluisterde Charly Brand.

— Hij is het zeker — tenzij madame tegenwoordig pyjama's draagt! gaf Raffles ten antwoord. En zonder iets kwaads van haar te willen zeggen, kan ik mij haar corpulentie toch niet denken in het omhulsel van zulk een kleedingstuk! Met dat al zou ik wel eens willen weten, wat die nachtelijke wandeling beteekent.

Brand liet een onderdrukt lachje hooren en zeide:

— Ik geloof dat ik er al ben!

— Wat wil je zeggen?

— Hij heeft een rendes-vous, de bandiet!

— Het is mogelijk — ofschoon ik niet vind dat hij het type er voor heeft! Ik heb er trouwens

nooit van gehoord, dat een getrouwd man zijn minnares met een zaklantaarn aan de tuinpoort gaat opwachten, zoodra hij de vijftiengig gepasseerd is! Ik spreek nog niet eens van de gevaren eener ontdekking door de wettige wederhelft! Maar laten wij hier niet zoo lang staan praten. De gelegenheid is thans prachtig! Hij heeft de deur niet gesloten en wij kunnen zonder eenige moeite binnenshuis komen! En van de deur af kunnen wij zien wat hij uitricht!

Raffles en Brand verlieten hun schuilplaats en slopen, over het gras loopend, vlug naar de achterdeur, die zij inderdaad op een kier vonden openstaan.

Zij gingen binnen en Raffles fluisterde:

— Daar loopt de contactdraad! Dien hadden wij door moeten knippen. Die moeite wordt mij nu bespaard.

— Ik geloof toch dat het een rendes-vous is! fluisterde Charly, die de gedaante met den blik had gevolgd. Hij opent het tuinpoortje.

— Nu, ik kan slechts zeggen, dat ik zeer nieuwsgierig ben naar de schoone bezoekerster. Ik moet zeggen dat Gotham mij erg tegenvalt! Foei, om zulke fratsen uit te halen, op zijn leeftijd!

— Ik denk dat hij het des winters niet zou doen! hernam Brand. Maar daar komt de schoone fee reeds binnen — neen — ik geloof niet dat het een fee is — — — wel voor den drommel — het is een man!

Raffles keek scherp in de duisternis uit en zeide op een toon van de grootste verbazing:

— Je hebt waarachtig gelijk! Het is een man — en de zaak wordt er niet bepaald duidelijker op. Maar nu spoedig naar een schuilplaats omgezien, want zij komen hierheen.

— Waar zijn de honden?

— Maak je niet ongerust — ze zijn ver van hier en ze zullen niet blaffen, daar zal ik wel voor zorgen! En zwijg nu, want zij zijn reeds dicht bij.

Vlug als katten en even onhoorbaar gingen de beide mannen de vrij breede gang verder in en beklommen de trap, die naar de eerste verdieping voerde en die gewoonlijk slechts door het dienstpersioneel werd gebruikt.

Op het portaal kwamen eenige deuren uit en een daarvan bleek te behooren tot een ruime, geheel ledige gangkast.

Raffles en Charly gingen er binnen en trokken de deur op een kier toe.

Zij stonden er nog geen halve minuut of zij hoorden zeer zachte schreden en het schijnsel van de zaklantaarn werd weder zichtbaar.

Raffles, die, met de revolver in den vuist en zijn masker voor het gelaat gebonden, door den deurkier keek, zag hoe er achtereenvolgens twee hoofden boven de trap verschenen en een oogenblik later gingen twee mannen hen snel voorbij, waarvan de voorste de lantaarn droeg.

En niet zoodra was de klank van hun voetstappen weggestorven, of Raffles opende de kast, trok Charly naar buiten en beet hem zachtjes toe:

— Kom vlug mede! Er gebeuren hier eigenaardige zaken! Ik geef je in tien en te raden, wie onze man daareven op bezoek heeft gekregen.

— Zeg het maar — ik geloof niet dat ik in een goeden „form” ben om raadsels op te lossen!

— Niemand anders dan de wonder-joghi, Soundra Kalipur!

Juist bijtijds drong Charly den kreet van verbazing terug, die hem naar de lippen was gestegen.

— Kun je je niet vergissen? fluisterde hij.

— Hij was het, zeg ik je!

— Wat komt hij hier doen?

— Waarschijnlijk geen voorstellingen geven, Charly! antwoordde Raffles ongeduldig. Kom mede, anders verliezen wij het schijnsel uit het oog.

Zacht slopen de beide mannen over den dikken loopder, die de lange gang bedekte, welke zich over bijna de geheele lengte van het huis uitstreckte.

Halverwege die gang was het schijnsel een oogenblik verdwenen, maar Raffles zag het opnieuw, toen hij den voet van de trap naar de tweede verdieping bereikte.

Daar hij zelf geen licht mocht maken, had hij Charly bij de hand genomen en voerde hem met zich mede.

Hij zelf scheen wel als een kat in het donker te kunnen zien.

Zij beklommen de trap en toen zij het groote portaal bereikten en voorzichtig om den hoek keken, zagen zij Gotham en zijn zonderlingen bezoeker stilstaan voor de deur van een der vertrekken aan de achterzijde van het huis.

Beiden hadden geen enkel woord met elkander gewisseld, of anders hadden zij wel zeer zacht moeten spreken, want Raffles had niets gehoord.

Gotham opende de deur met een sleutel, dien hij in zijn hand reeds gereed scheen te hebben en hij en de Joghi gingen binnen.

De deur ging dicht.

Raffles, die zijn zaklantaarn nu zelf had laten ontgloeien en Charly keken elkander een oogenblik aan en door de gaten van de maskers zagen zij elkanders oogen van verbazing glanzen.

— Daar houdt alles bij op! stotterde Charly eindelijk fluisterend. Wat moet dat in 's hemels naam beteekenen?

— Ik geloof, dat er maar een enkele oplossing voor is, Charly. Gotham handelt onder den invloed van den fakir, die hem immers reeds heeft leeren kennen als een uiterst dankbaar sujet, dat gemakkelijk te dwingen is.

Raffles was zeer zacht naar de deur geslopen en bukte zich, om door het sleutelgat te zien.

Hij kon een gedeelte van het groote vertrek overzien, dat spaarzaam verlicht was door de zaklantaarn en bleef een oogenblik luisteren.

Toen hoorde hij het geklik van metaal op metaal en bijna dadelijk daarop een zacht geluid, dat hij onmiddellijk herkende, het werd veroorzaakt door dat de zware deur van de groote brandkast op haar hengsels draaide.

Daarop klonk er een schuivend geluid, juist alsof er een zware kist van haar plaats werd getrokken en daarop werd die op een tafel gezet en geopend.

Raffles kon dit alles zoo goed volgen, alsof hij er bij was geweest.

Hij hoorde het zachte gerinkel van goudstukken, dat doffer werd, toen zij in een grooten zak werden gedaan, het knisteren van papier, het sluiten van de kist...

Toen wendde hij zich haastig om en begon den trap weder af te dalen, terwijl hij zachtjes fluisterde:

— Kom dadelijk mee! Hij zal wel spoedig terugkeeren!

De twee mannen liepen de trap haastig af en Raffles duwde Charly weder in de zelfde kast, waarin zij zooveen hadden gestaan.

— Wat is er toch? vroeg Charly verwonderd. Heb je iets kunnen zien?

— Ik heb niets gezien, maar ik heb meer dan voldoende gehoord! En nu weet ik ook waar ik onzen Joghi gezien heb! Het was in Delhi, waar hij moest optreden als getuige in een zaak tegen een anderen Hindoe, die van een zeer

ernstig misdrijf was beschuldigd. Hij ontkwam toen maar op het nippertje zelf aan één arrestatie! En reeds toen verdacht ik er den kerel van, dat hij tot het misdadigersgilde behoorde. En let nu goed op! De bruine broeder heeft zoo goed als den geheelen inhoud van de brandkast bij zich. Hij heeft ons het werk zeer vergemakkelijkt en wij hebben niets anders te doen dan het hem af te nemen.

— Waar?

— Niet hier, dat zou misschien te veel leven maken. In den tuin! Daar kunnen wij hem ook knevelen en hem beletten ons te volgen.

— En als Gotham er bij is?

— Die zal er niet bij zijn, wees daar maar zeker van! En als dat wel het geval was, zou het er toch niets op aankomen, want de man is in een hypnotischen toestand en heeft volstrekt geen besef van wat hij gedaan heeft! En stil nu, ik zie het lichtschijnsel nader komen! Gotham schijnt als een hoffelijk gastheer zijn bezoeker uitgeleide te doen.

Indêrdaad, de twee mannen kwamen weder naderbij.

Een oogenblik later waren zij de kast gepasseerd.

Zij begonnen de trap af te dalen.

Raffles en Charly verlieten hun schuilplaats en gingen de twee mannen na.

Zij gingen op hun beurt de trap af en bereikten de gang, toen Gotham en Soundra de deur bereikt hadden.

De Indiër verdween in de duisternis en Gotham begon de deur te sluiten.

Maar Raffles ijde op hem toe, trok hem achteruit en liep hem voorbij met Charly op de hielen.

Maar Gotham slaakte zelfs geen kreet, scheen zich volstrekt niet te verwonderen en deed rustig de deur achter hen dicht...

De fakir was nauwelijks tien meter van de tuindeur verwijderd, toen de beide mannen zachtjes op hem toe gingen.

Maar toen had Charly het ongeluk op een dooden tak te trappen.

Soundra wendde zich onmiddellijk om, slaakte een doffen kreet van woede en was met een paar sprongen bij de deur, die van binnen zeer gemakkelijk kon worden geopend.

Hij greep de kruk, toen Raffles juist de revolver op hem richtte en op zachten toon beval:

— Laat dadelijk dien zak vallen of ik schiet!

Een honend gelach was het antwoord.

Reeds had de fakir de deur geopend.

En Raffles schoot niet, hij wist maar al te goed, dat hij daardoor zijn eigen spel geheel zou bederven.

Sneller dan de gedachte was de Hindoe verdwenen — en juist toen Raffles op zijn beurt de tuindeur openrukte, zag hij den Hindoe met buitengewone snelheid toelopen op een op eenigen afstand wachtende auto, die onmiddellijk wegreed.

Aanbevelend,
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk V.

Raffles houdt zich niet voor geslagen.

Raffles keek de wegsijdende auto een oogenblik na en wendde zich toen glimlachend tot Charly, die zich bij hem had gevoegd, met de woorden:

— De eerste slag was voor de tegenpartij! Wij zullen eens zien, wie de volgende binnenhaalt.

— Zou er boven niets meer te halen zijn?

— Dat hoef ik natuurlijk niet eens te onder-

zoeken! Ik denk wel dat de fakir zijn werk grondig heeft verricht en voor geen penny waarde in de brandkast heeft gelaten, welke zijn slachtoffer voor hem had moeten openen.

Beiden hadden hun halfmaskers afgedaan, trokken de deur zachtjes dicht en wandelden langzaam weg.

— Ik wist niet, dat zoiets mogelijk was! zeide Charly hoofdschuddend.

— Je bedoelt deze soort hypnose? Wel, het hangt geheel en al van de personen af. Gotham bleek zeer gemakkelijk onder den indruk van den fakir te brengen te zijn. Je zult natuurlijk weten, dat hier in ditzelfde huis gisteren avond een soiree heeft plaats gevonden, dat voor het grootste gedeelte gewijd was aan de wonderlijke kunsten van Soundra! Gotham was er zoo van onder den indruk gekomen, dat hij een particuliere voorstelling voor zichzelf en zijn gasten wilde laten geven. Het is duidelijk dat de Joghi kans heeft gezien, hem bij die gelegenheid onder zijn macht te brengen en hem te hypnotiseeren om hem te bevelen, alles te doen wat je den sukkel zooeven hebt zien verrichten!

— En zou zijn vrouw niets van dien abnormalen toestand gemerkt hebben?

— Zij heeft niets gemerkt — want hij was volstrekt niet abnormaal! Althans niet tot op het tijdstip, dat Soundra zelf heeft vastgesteld! Hij heeft hem eenvoudig gezegd: „Gotham, gij zult morgennacht om twee uur opstaan, uw sleutels nemen, vooral die van uw brandkast, en de kleine tuinpoort gaan openen, waar gij mij zult aantreffen. Gij zult mij binnenshuis en naar de kamer voeren, waar de brandkast staat. Gij zult die voor mij openen en gij zult mij den inhoud laten nemen. Daarna zult gij mij ongehinderd weer laten vertrekken.” En Gotham heeft dit alles gedaan omdat hij niet anders kon.

— En bestaat zulke hypnose in de toekomst in werkelijkheid? vroeg Charly, nog altijd een weinig ongeloovig.

— Zij bestaat en zij is bewezen, mijn waarde. Maar daar zie ik een auto! Wij zullen haar wenken en ons weder naar de Regent Street laten rijden. Voor vannacht is het gedaan en ik kan niet inzien, wat wij nu nog zouden kunnen uitrichten!

— Het is mijn ezelachtigheid, Edward! Als ik niet op dien dooden tak getrapt had, zou de Joghi ons niet hebben hooren naderen en wij zouden hem wel hebben weten te dwingen, ons dat geld af te staan!

— O, wat niet is, kan nog komen! antwoordde Raffles luchtig. Dat geld loopt niet weg.

— Maar hij zal toch zeker dadelijk op de vlucht slaan! riep Charly uit.

— Waarom zal hij dat?

— Waarom? Natuurlijk omdat hij groote kans loopt, dat wij hem bij de politie zullen aangeven.

— Die kans is niet zoo bijster groot! De aangevers zouden dan tevens moeten bekennen, dat zij daar op een zeer eigenaardig uur vertoefden en de Joghi kan eenvoudig ontkennen, dat hij er geweest is!

— Maar dat zal Gotham toch verzekeren!

— Die allerminst! Hoe stel je je dat dan voor? De goede man weet er over tien minuten niets van! Ja, hij weet niet eens, dat hem dit alles gisterenavond gesuggereerd is!

— En als hij zijn leege brandkast vindt?

— Dan zal hij even stom verwonderd zijn als Clifton, toen hij tot de ontdekking kwam, dat hij zonder het te weten een chèque van duizend pond had onderteekend. Want gisteren vermoedde ik het nog maar, maar nu weet ik het volkomen zeker, dat ook dit het werk is geweest van Soundra Kalipur.

— Maarer was sprake van een bleeken man met een zwarten baard, die de chèque had geïnd, merkte Charly op.

— Wel, dat kan zijn impressario wel geweest zijn. Die man was bleek — en hij kan zeer goed een valschen baard hebben gedragen. Het gezicht van dien man heeft mij aanstonds onaangenaam getroffen.

Het laatste gedeelte van dit gesprek was in de auto gevoerd, die in snelle vaart naar de Regent Street reed.

Na even te hebben nagedacht, begon Charly weder:

— Het komt mij toch zeer onwaarschijnlijk voor, dat de Joghi het er op zal wagen, hier te blijven!

— En ik wed, dat hij het doet! Gotham zelf kan volstrekt niet tegen hem getuigen — want die herinnert zich niets van zijn komst!

— Maar wij kunnen toch in een schrijven aan Scotland Yard alles wat wij hier hebben waargenomen van A tot Z mededeelen! riep Charly uit. Dan moeten zij hem arresteeren!

Maar Raffles schudde het hoofd en zeide:

— Van die schriftelijke beschuldigingen neemt Scotland Yard meestal geen notitie, mijn waarde. En men zou daar kunnen zeggen, dat wij dit wel verzonnen kunnen hebben; om den fakir te benadeelen — men zal zich afvragen, waarom wij ons zelven dan niet als getuigen komen aanmelden!

— Maar dat kunnen wij toch niet zonder ons zelf in groot gevaar te begeven?

— Juist! En omdat wij dat niet kunnen en omdat Soundra dat heel goed weet — daarom loopt hij geen gevaar, als hij tenminste de moeite heeft genomen, zijn buit goed te verstoppen!

— Geloof je dat Lakmé op de hoogte is van de praktijken van haar metgezel?

— Ik weet het niet! Het zou mij zeer veel leed doen voor het meisje! antwoordde Raffles zacht. Maar de fakir zal mij het geld moeten afstaan — dat heb ik mij vast voorgenomen. Ik had het voor mij zelf bestemd en ik kan niet dulden, dat een ander het mij afneemt. Hij moet nog vier dagen in het hypodrome-theater optreden en zijn verblijfplaats is heel gemakkelijk op te sporen! Die behoeven wij slechts aan den portier van den schouwburg te vragen!

— Dus je blijft er bij dat hij niet op den loop is gegaan?

— Daarbij blijf ik! Als hij zijn contract verbreekt, dan moet de politie wel argwaan krijgen, wanneer wij haar hebben gewaarschuwd, en hij maakt het voor zichzelf onmogelijk nog ooit een engagement te krijgen, hetgeen toch noodzakelijk is, wanneer hij zijn levensberoep op een oorlijke lucratieve wijze wil blijven uitoefenen!

— En die impressario van hem?

— Wel, tegen hem hebben wij in het geheel geen bewijzen! Wij hebben hem immers niet gezien!

— Maar hij moet in de auto gewacht hebben!

— Daar twijfel ik ook niet aan, maar dat kan voor de politie niet voldoende zijn. Maar nu zullen wij de auto maar laten stoppen — wij hebben ons huis bijna bereikt!

Raffles klopte tegen de voorruit en wenkte den chauffeur om stil te staan.

De wagen stopte, de twee vrienden stapten uit, zonden den chauffeur weg en legden de rest van den weg te voet af.

Het was bijna half vier, toen zij eindelijk insliepen.

Den volgenden dag bleek het, dat Raffles het bij het goede einde had gehad, toen hij meende, dat Soundra niet aanstonds zijn kaarten zou hebben weggeworpen door te vluchten.

De schelm had wel begrepen dat hij met toevallige concurrenten te doen had gekregen en hij had het er op aan laten komen, dat zij hem zouden hebben verraden.

Zijn naam prijkte nog altijd op het programma en hij zou dien avond als gewoonlijk optreden.

Toen Raffles dit gelezen had, zeide hij glimlachend tot Charly — het was toen bijna twee uur in den middag en de twee vrienden zaten in de eetzaal van het hotel Cecil:

— Je ziet dus wel, dat wij de partij nog niet behoeven op te geven!

— Ik begrijp echter niet goed wat je doen wilt!

— Heel eenvoudig — ik wil Soundra den buit weder afnemen!

— Je vermoedt toch niet dat hij dat geld bij zich heeft gehouden, in zijn hotel?

— Natuurlijk niet! Hij zal wel alles goed verborgen hebben, maar vroeg of laat zal hij zelf of zijn impresario zich wel naar de plek begeben!

— En hoe staat het met onzen beklagenswaardigen Gotham? Wat zegt de Daily Mail ervan?

— Ik las het bericht juist, toen je over den Joghi begon te spreken, Edward! Die arme Gotham is volkomen overstuur en kan zich volstrekt niet begrijpen, hoe men zijn huis heeft kunnen binnendringen, zonder dat men er iets van heeft bemerkt, en ook de detectiven staan voor een raadsel, want zij hebben alle alarminrichtingen in volkomen orde bevonden! Verder begrijpen zij er niets van, hoe het mogelijk was, dat de dief de kast kon openen, waarvan alleen Gotham en zijn vrouw het geheim kennen. En geen spoor van braak.

— De heeren zouden natuurlijk minder verwonderd zijn, als zij wisten, wat ik weet! hernam Raffles glimlachend. Het laat mij trouwens onverschillig wat zij ervan denken! En ik zou den Hindoe ook niet bij de justitie hebben aangegeven, al had ik geweten, dat men hem op mijn aanwijzing zou arresteeren — want het is juist Soundra zelf, die mij op het spoor van het geld moet brengen dat hij gestolen heeft. Wat helpt mij die man in de gevangenis. Ik heb er een noodig die op vrije voeten is en kan gaan waarheen hij wil. Wij zullen nu moeten handelen, want over een paar dagen vertrekt hij uit Londen!

— Heb je er eenig denkbeeld van Edward, waar hij het geld geborgen kan hebben?

— Volstrekt niet. Waarschijnlijk niet in z'n hotel, want dat zou wel wat al te gevaarlijk zijn.

— Hij zal het toch niet bij een bank gedeponeerd hebben?

— Je vraag getuigt niet van scherpzinnigheid.

Dat ware wel ongeveer het domste wat hij kon doen. Veeleer geloof ik, dat hij het zelf, ergens is gaan begraven, of het in ieder geval hier zoo goed heeft verborgen, dat er geen vrees voor bestaat, dat iemand het zal vinden.

— Wat ben je voornemens?

— Van dit tijdstip af onzen man goed in het oog te houden. Eigenlijk beginnen wij er wat laat mee — de dag is reeds ver gevorderd en Soundra heeft gelegenheid te over gehad om den buit in veiligheid te brengen.

— Waar logeert hij?

— Wij zullen het aanstonds gaan vragen aan den schouwburg-portier. Laten wij er maar dadelijk heen gaan.

De twee mannen stonden op en gingen het hotel weder uit, om hun schreden te richten naar Piccadily circus.

Charly alleen begaf zich naar den artisten-ingang, knoopte een praatje aan met den portier en had in enkele minuten op handige wijze vernomen waar de fakir met zijn helpster en zijn impressario woonden.

Het was een vrij goed hotel in Fenchurch Street.

Toen Charly met die mededeeling terugkeerde, zeide Raffles:

— Nu is het vrij duidelijk, dat hij daar zijn geld niet kan hebben verstopt. Waar zou hij gelegenheid hebben gevonden? Neen, het geld is elders.

— Hij zal het toch niet ergens in den schouwburg gebracht hebben?

— Dat komt mij al heel onwaarschijnlijk voor! antwoordde Raffles. De dingen die hij 's-avonds gebruikt, blijven natuurlijk hier staan, maar daarbij is niets, waarin hij het geld zonder vrees voor ontdekking zou kunnen verstopten. Tenzij...

Raffles voltooide den zin niet, maar bleef een oogenblik in gedachten staan, en mompelde iets voor zich heen, wat Charly niet verstond.

Eindelijk hief hij het hoofd op en zeide:

— Ga eens mede — ik heb nog wat met den portier te bepraten.

Beide keerden op hun schreden terug en stonden tegenover den portier, een oud in zijn dienst vergrijsd mannetje, met een uniformpet op en op pantoffels.

Raffles hield den man een halve sovereign voor en zeide, toen de portier hem verbluft en een weinig argwanend aankeek:

— Dat is voor jou, vriend! Maar je moet er iets voor doen! Wil je mij op een paar vragen antwoorden?

— Dat lijkt geen moeilijk karweitje, mijnheer! antwoordde de man, terwijl hij gretig naar het goudstukje greep — er waren vele jaren verstreken, sedert hij iets dergelijks had gezien.

— Begin dan maar eens met mij te zeggen, of ik — dat lieve, jonge, Indische, meisje, dat den Hindoe vergezelt, niet eens zou kunnen spreken.

De portier krabde zich achter het oor, zoodat zijn pet met een ruk verschoof, gaf aan een denkbeeldig persoon een knipoogje en zeide toen met een oolijk glimlachje:

— Dat is mij al meer gevraagd, mijnheer! En ik heb altijd moeten antwoorden, dat het mij erg speet, maar dat de heeren geen kans hadden! Die fakir — ik kan zijn onchristelijken naam niet uitspreken, is altijd bij haar en hij is zoo jaloersch als een tijger. Kunt u zich zoolets voorstellen. Het schaap was nog geen veertien jaar, hebben ze mij verteld. Maar het komt meer voor — meer dan u denkt. Zoo heb ik een jaar of twintig geleden....

— 'k Ben er vast van overtuigd, vriend portier, dat je ervaringen van dien tijd in de hoogste mate belangwekkend zijn, viel Raffles hem in den rede. Maar wij zullen die later wel eens uit je mond vernemen. Neem op afrekening maar dit goudstukje aan. De zaak is, dat ik gehoopt had een paar woorden met het lieve kind te kunnen wisselen. Er is immers matinee?

— Op Vrijdag? Welneen, mijnheer!

— Geen matinee dus, jammer. De fakir is er natuurlijk ook niet?

— Neen.

— Komt hij hier nooit eens 's middags met zijn, met zijn, hoe moet men het noemen?

— Wel, zij is zijn vrouw, mijnheer! riep de portier uit. Ja, nu zet u vreemde oogen op en dat heb ik ook gedaan, toen ik het hoorde. Ze trouwde met hem, toen zij zestien jaar was en hij moet al naar de veertig loopen. Wat een manier van doen! Ik heb een nichtje gehad, dat nauwelijks zestien was toen zij trouwde, maar ik kan u dan ook de verzekering geven....

— Dat het volkomen verkeerd is afgelopen! vulde Raffles den zin aan. Hetgeen natuurlijk te verwachten was. Ik beklaag uw nichtje en den

man die haar trouwde. Is onzen vriend Soundra hier vandaag nog geweest?

— Vanmorgen, mijnheer!

— Welzoo! Alleen of in gezelschap van mevrouw zijn echtgenooten.

— Niet alleen en ook niet met zijn vrouw. Hij had zijn impressario bij zich.

— Wel zoo. Hij kwam wel eens meer 's ochtends kijken?

— Wel neen, nooit! Wat zou hij hier ook moeten zoeken?

— Wel, hij zou bijvoorbeeld zijn slangen kunnen komen voederen. Of is dat werkje aan u toevertrouwd?

De oude portier werd bleek en begon te rillen, toen hij alleen maar aan de mogelijkheid dacht, dat dit werk aan hem kon worden toevertrouwd en hij riep uit:

— Al bood hij mij duizend pond, ik zou zelfs de kamer niet durven binnen gaan, waar de mand met het ontuig staat. Hij voert ze altijd zelf, hoogstens eenmaal in de week en dat is meer dan voldoende. Hij geeft ze dan levende ratten of muizen, die hij in de kamer loslaat, na de mand te hebben opengezet.

— Maar dat is drommels gevaarlijk! riep Charly verschrikt uit. Hoe weet hij dat ze allen naar hun mand terugkeeren, na hun maal te hebben gedaan.

— Wel, mijnheer, daarop wacht hij niet! Hij doet de deur op slot, hij blijft in de buurt en een half uur later neemt hij zijn fluit, gaat fluitend naar binnen en lokt ze allen weer naar hun korf. Ik zal u eens wat zeggen, ik zal den hemel op mijn bloote knieën danken, als dat bruine heerschap met zijn slangen goed en wel van den vloer is. Wij hadden hier een jaar of vijftien geleden een slangen danseres! Zij werkte met boa-strictators! U weet wat dat zijn? Mooi zoo. Op een goeden avond wordt een van die monsters kwaad....

— En slikt de danseres in! zeide Raffles kalm. Ik herinner mij de zaak. Zij is indertijd in geuren en kleuren in de bladen beschreven.

De portier keek Raffles een weinig verbluft aan en zeide toen:

— Zoo was het niet precies, mijnheer! De slang....

— Dan leek het er toch op! viel Raffles hem onverbiddelijk in de rede. Wij zeggen dus dat onze vriend Soundra van morgen hier kwam,

zeker om zijn slangen te voeden, nietwaar?

— Daarvoor zal het wel geweest zijn, mijnheer! Hij had tenminste een heel grote tasch bij zich, waar de ratten wel in gezeten zullen hebben.

— Natuurlijk, natuurlijk! riep Raffles uit. Hoeveel slangen heeft hij?

— Er zijn er vijf.

— Maar ik heb mij laten vertellen, dat die dieren volkomen ongevaarlijk zijn, om dat hun de giftanden zijn uitgetrokken.

— Wie u dat gezegd heeft, heeft u voor het lapje gehouden, mijnheer! riep de portier verontwaardigd uit. De fakir zelf heeft zeer streng laten verbieden, om die kamer binnen te gaan en hij heeft zelfs in zijn contract staan, dat hij zich niet verantwoordelijk kan stellen, voor de gevolgen, als iemand tegen het bevel toch die kamer binnen treedt. Het staat op een groot stuk papier, dat tegen de deur is bevestigd en zij hebben er een doodskop onder geteekend en dat mag ook waarachtig wel. Soundra is zelf eens gebeten in zijn hand en als hij niet bliksemsnel met zijn vlijmscherp mes de gebeten plek had uitgesneden — u moet maar eens op het lidteeken letten — dan zou hij nu geen voorstellingen geven, maar als hij tien minuten getreuzeld had, dan was hij er aangegaan. Zijn vrouw durft er ook nooit bij te komen, als hij niet op zijn fluit speelt, want daardoor, moet u weten, worden de slangen om zoo te zeggen suf. De muziek, zal ik maar zeggen, slaat hun op hun hersens.

— Dat komt bij sommige menschen ook voor! hernam Raffles geduldig.

Maar vrezend, dat opnieuw een woordenvloed zich zou baan breken, zoodra de praatgrage portier eenmaal aan het woord was ging hij voort: wij mogen zeker de slangen niet eens zien?

— Mijnheer — voor geen millioen! antwoordde de portier bevend. Ik zou direct ontslagen worden, als ik u zelfs maar in de buurt van die gevaarlijke kamer liet komen.

— Nu, dan zal ik het maar eens aan Soundra zelf gaan vragen — bij gelegenheid! hernam Raffles. Hij treedt toch vanavond op?

— Ja mijnheer — en dan nog twee keeren — en dan is het gelukkig gedaan — en hij krijgt van mij het Heilige Kruis na. Het is een schandaal, dat ze zooiets toelaten!

Raffles maakte snel een einde aan het gesprek,

dat eindeloos dreigde te worden en ging met Charly heen, den portier in een zeer opgewekte stemming achterlatend.

— Wat heb je eigenlijk met die ondervraging willen bereiken? vroeg Charly, toen zij buiten het gehoor van den portier waren.

— Wel, ik wilde graag een en ander vernemen omtrent de gewoonten van den Joghi. En ik ben toch wel iets belangwekkends te weten gekomen. De man kwam hier 's morgens nooit, zoo verzekerde ons de portier en toch is hij er vanmorgen geweest.

— Om zijn slangen te voeren!

— Hoe weet je dat zoo zeker?

— Wel, hij had een valies bij zich!

— Dacht je dat hij die ratten in een valies overbracht? riep Raffles hoofdschuddend uit. Dat zou een heel vreemde manier zijn. En waarom zou hij dan zijn impresario hebben meegenomen?

— Maar als er geen ratten inzaten, wat zat er dan in?

— Nu, geld bijvoorbeeld. De 27000 pond sterling, die volgens Gotham uit zijn brandkast zijn verdwenen.

— Die gevolgtrekking lijkt mij wel een beetje al te gezocht! liet Charly zich hooren. Er kan toch nog wel wat anders in hebben gezeten!

— Als je mij dan maar eens wilt zeggen wat dat andere geweest is. Wij hebben van den portier gehoord dat alles wat hij gebruikt, hier blijft. En dat is ook logisch. En vindt je het niet bijzonder toevallig dat de man juist met een valies hier komt, in den morgen volgend op den roof?

— Maar als hij dat geld werkelijk in zijn valies had gehad, waar had hij het dan moeten wegstoppen? riep Charly uit, die nog lang niet overtuigd was.

— Dat is nu juist de zaak — en daarom had ik zoo graag eens in de kamer van de slangen willen kijken.

— Dus je gelooft dat hij daar het geld verborgen zou kunnen hebben?

— Weet jij soms een veiliger schuilplaats? Je hebt zelf gehoord dat niemand, op straffe van zware boete die kamer mag binnentreden — en

ik denk dat die boete wel nooit betaald zal zijn.

Een tijd lang liepen de beide vrienden naast elkander voort en toen begon Charly weder:

— Het is natuurlijk niet onmogelijk dat je het bij het juiste einde hebt. Die mannen zijn medeplichtigen en die vertrouwen elkander nooit zoo geheel en al en hebben waarschijnlijk samen het geld op de plek willen brengen. Maar over een paar dagen gaat hij weg en dan moet hij het geld toch weer onbemerkt buiten het gebouw brengen.

— En dat zal hem al heel gemakkelijk vallen! riep Raffles uit. Wie zou hem dan nog verdenken. Wie zou het geld onder zijn bagage zoeken — bijvoorbeeld in den korf van de slangen?

Charly slaakte een kreet en keek Raffles verbaasd aan.

— Daar heb ik nog niet aan gedacht! riep hij opgewonden uit.

— Ik denk integendeel sedert een paar uren nergens anders aan! hernam Raffles bedaard. Noem mij eens een zoo voortreffelijke en betrouwbare schuilplaats op als den korf, waarin dag en nacht een vijftal brilslangen huizen! Soundra behoeft het geld maar onder den lap te hebben gelegd, waarmede de bodem van den korf is bedekt en niemand zal het in zijn hart krijgen, eens te gaan onderzoeken of het geld daar werkelijk ligt!

Charly huiverde onwillekeurig, toen hij na eenige oogenblikken hernam:

— Zou het geld dan voor je zelf ook niet verloren zijn, Edward?

— O, er zijn wel middelen, om die slangen tijdelijk uit hun verblijfplaats te doen gaan! zeide Raffles schouderophalend.

— Maar het is toch niet zeker, dat je het bij het goede einde hebt?

— Neen, maar de waarschijnlijkheid is groot! hernam Raffles. Wij zullen den Hindoe, zooals wij afgesproken hebben, thans goed in het oog houden en vroeg of laat zullen wij wel een middel weten te vinden, hem zijn schat te ontfutselen — die eigenlijk mijn schat had moeten zijn!

Hoofdstuk VI.

Waar is het geld?

Van dit oogenblik af werd het hotel, waar de Indiër met zijn jonge vrouw en zijn impresario logeerden, goed door Raffles en Charly beurtelings in het oog gehouden.

Soundra ging des middag uit, alleen en Charly Brand, wiens beurt het van bewaken was, begon hem onmiddellijk te volgen.

De fakir begaf zich naar het strand, bezocht daar eenige winkels en keerde tegen den tijd van het middagmaal weder naar het hotel terug.

Toen Charly zijn post weder wilde gaan innemen, vond hij daar Raffles reeds. De beide vrienden begroetten elkander en Raffles vroeg:

— Je hebt hem zeker gevolgd? Ik zag hem juist uit een auto stappen?

— Ja, maar hij deed niets bijzonders! Hij heeft iets in een paar winkels gekocht. Eigenlijk weet ik niet goed of ik hem wel had moeten nagaan, want er zijn er nog twee.

— Nu, dat Lakmé met den impressario, den man heet Breukelaer en is een Belg, naar ik hoor, alleen een wandeling zullen gaan maken, gezien de jaloerschheid van mijnheer haar echtgenoot, geloof ik niet. Trouwens, daar komt onze man juist aan, geheel alleen.

Inderdaad, Breukelaer kwam juist aanloopen, zonder zich te haasten en ging het hotel binnen. Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Wij kunnen nu het beleg wel tijdelijk onderbreken. Het is over zevenen en het is al zeer onwaarschijnlijk dat zij nu voor de voorstelling nog iets zullen doen. Waarom zouden zij? Als het geld werkelijk is waar ik vermoed dat het zich bevindt, dan is het daar volkomen veilig.

De twee mannen dineerden in een restaurant in de buurt, begaven zich vervolgens naar het hypodrome theater en woonden daar de voorstelling bij tot na het nummer van den fakir, hetwelk precies hetzelfde was als dat zij hadden gezien.

Toen zij weder op straat stonden, zeide Raffles:

— Ik vind het onaangenaam, dat wij geen zekerheid hebben! Waartoe onzen kostelijken tijd te verknoeien aan het bewaken van dat hotel, als wij ons zekerheid kunnen verschaffen?

— Maar die zekerheid kun je je alleen verschaffen, Edward, door de gevaarlijke kamer binnen te dringen, 's nachts nog wel en den korf te openen! Ik ken je persoonlijk goed — maar zelfs jij zou het niet wagen, je arm in dien korf te steken, teneinde te pogen, het geld van onder den wollen doek te voorschijn te halen!

— Dat zou ook gelijk staan met zelfmoord, mijn waarde! zeide Raffles kalm. Aan iets dergelijks denk ik ook niet! Jij ziet geen kans niet waar, om de dieren door fluitspel machteloos te maken?

— Godbeware! riep Charly verschrikt uit. Dat zal ik maar niet probeeren. Ik speel een beetje viool, maar als ik dat de slangen laat hooren, zullen zij zeker nog veel venijniger toebijten dan anders.

— Wij zullen dan ook dat plan wel moeten laten varen, denk ik! hernam Raffles. Ik ben er ook vast van overtuigd, dat alleen de slangenbezweerder in staat is, de reptielen zoodanig te bedwelmen door zijn muziek, dat geen ander ongestraft de hand in den korf kan steken. Maar Charly — er zijn andere middelen! Is het je bekend, dat alle slangen en vooral de giftige soorten, letterlijk verzot zijn op melk?

— Ja, daar heb ik vaak van gehoord! Wil je ze soms een schotelje melk voorhouden?

— Je vraagt dat op een spottenden toon — en toch zou ik iets dergelijks willen doen. Het deksel op den korf is in ieder geval dichtgebonden en er bestaat dus niet het minste gevaar, een kom melk in het midden van het vertrek te zetten.

— Prachtig! Daarop snijdt je de band van de deksel door, slaat hem terug en wordt dadelijk door een van de monsters gegrepen.

— Wacht een oogenblikje. Men kan het stukje rottan, waarmede de deksel is toegebonden, heel gemakkelijk op een afstand doorsnijden met behulp van een scherp mesje, dat aan het einde van een stok is gebonden, dien men door een kier van de deur kan steken.

— Met dienzelfden stok kan men dan het deksel oplichten, den stok naar binnen werpen en snel de deur sluiten!

— Goed! Toegegeven dat zoiets mogelijk is! Ik zie dus de slangen snoepen van de melk en er zich zat aan drinken! Wat doen wij in dien tusschentijd?

— Wel, wij kijken er naar door het sleutelgat bijvoorbeeld! hernam Raffles kalm.

— En als wij genoeg gekeken hebben — wat doen wij dan?

— Dan wachten wij!

— Waarop?

— Tot de slangen dood zijn!

— Gaan ze dood van melk?

— Niet van de melk, maar wel van het vergif, dat ik er in denk te doen! antwoordde Raffles lakoniek.

Charly keek Raffles een oogenblik met half open mond aan en zeide toen hoofdschuddend:

— Als ik even had nagedacht, had ik heel wat van die laatste vragen voor mij kunnen houden. Maar bestaan er vergiften, die een gifslang dooden?

— Het zijn er maar zeer weinige, Charly, maar zij bestaan en ik ken ze! En het merkwaardigste is, dat de mensch en ieder warmbloedig dier dat vergif zelf bij groote hoeveelheden zonder eenige schade in zijn lichaam zou kunnen opnemen. Een koudbloedig dier echter, een slang, een kikvorsch, een pad, wordt er bijna onmiddellijk door gedood. Lijkt je ons plan nu nog zoo onuitvoerbaar?

— Onuitvoerbaar is het misschien niet meer — gevaarlijk blijft het!

— Het heeft niets te beteekenen, wanneer wij slechts met voorzichtigheid te werk gaan!

— En wanneer wil je het doen?

— Nog vannacht! De Hindoe treedt alleen nog maar morgen op en ik durf het niet er op aan te laten komen, of misschien de slangen reeds vroeger naar een andere plaats worden gezonden!

— Wij zullen dus het theater moeten binnendringen?

— Natuurlijk!

— Maar zijn er dan geen nachtwakers?

— Ongetwijfeld — en die slapen, zooals iedere nachtwaker die dien naam verdient, pleegt te doen! En als zij toevallig niet slapen, dan zullen wij dienovereenkomstig handelen!

— Maar er is immers ook altijd een man van de brandweer, die den halven nacht waakt en dan wordt afgelost?

— Ja, en die is misschien wakkerder! Misschien moeten wij dan wel den braven man lastig vallen — dat zal geheel en al van de omstandigheden afhangen. Merkt hij ons niet op — des te beter voor hem. Doet hij het wel — dan zullen er misschien eenige klappen vallen!

— Nemen wij Henderson mede?

— Dat zou misschien geen kwaad kunnen, als wij met een wakker troepje te doen krijgen — in de letterlijke beteekenis van het woord. Maar kom — wij willen nu naar huis gaan, Henderson waarschuwen, die nog niets weet, de brave kerel, en alles voor de expeditie in gereedheid brengen!

Daar zij volstrekt geen haast hadden, wandelden de beide vrienden huiswaarts en de waarheid gebiedt te erkennen, dat Charly Brand zich dien avond niet zeer op zijn gemak gevoelde en niet bijzonder spraakzaam was.

Het denkbeeld dat hij over eenige uren met een vijftal gifslangen te doen zou krijgen, ont nam hem veel van zijn gewone opgewektheid.

Hij wist hoe verbazend vlug deze reptielen waren en dat zij zich als het ware met een enkelen sprong op hun slachtoffer weten te werpen.

En in ieder geval nam hij zich voor, sterke lederen beenkappen onder zijn pantalon aan te trekken en ook Raffles en Henderson tot het nemen van deze voorzichtigheidsmaatregelen over te halen.

Zoodra zij naar het huis in de Regent Street waren teruggekeerd, ging Charly aan het werk en maakte van een paar stukken van een ouden hengel een stok, die gemakkelijk in- en uitgeschoven kon worden, tot een lengte van bijna twee meter, wat ruimschoots voldoende was.

Hij voorzag zich van ijzerdraad en touw, om daarmee een zeer scherp knipmes aan het einde van dien stok te kunnen verbinden.

Een medicijnflesch werd met melk gevuld en van zijn kant had Charly nu alles gedaan, wat er van hem verlangd kon worden.

Raffles intusschen had zich naar het laboratorium begeven en daar in het zorgvuldig gesloten vergiikastje een hermetisch gesloten blikken busje genomen, van welks inhoud een sneeuwwit, uiterst fijn poeder hij wat overdeed in een papieren zakje, dat hij zorgvuldig dicht maakte en in zijn vestzakje stopte.

Het was ongeveer twaalf uur in den nacht

toen de beide vrienden elkander terugvonden in de kleine rookkamer aan de voorzijde van het huis.

Charly liet zien wat hij vervaardigd had en Raffles zeide, na de sterkte van den bamboestok te hebben beproefd :

— Voortreffelijk ! Dat is alles wat wij noodig hebben ! Steek het blikken drinkbakje van Busto, den terrier bij je, opdat wij daarin de melk kunnen leegstorten. En als je gereed bent — dan zullen wij ons langzamerhand op weg begeven.

— Nu reeds ? vroeg Charly verbaasd !

— Ja, het is beter dat wij niet te laat gaan, want het is vroeg dag en wij hebben heel wat te doen. De voorstelling is trouwens reeds een uur geleden afgelopen.

De twee vrienden en Henderson verlieten eenige oogenblikken later het huis en begaven zich op weg naar het hypodrome theatre.

Het was reeds over half een, toen zij het bereikten en zelfs op dit drukke punt was het nu tamelijk stil geworden, want over het algemeen houden de Londenaren er niet van laat naar bed te gaan — tenzij zijn of haar beroep het medebrengt, juist het tegenovergestelde te doen.

Raffles en zijn beide metgezellen hielden zich niet aan de voorzijde van het gebouw op, maar gingen aanstonds een zijstraat in, waarop de deur van den artisten ingang uitkwam.

Maar ook hier bleven zij niet staan, daar zij wel wisten, dat het moeilijk zou zijn, hier ongemerkt binnen te dringen, de nachtportier zou waarschijnlijk wel op zijn post zijn en hen hooren binnenkomen.

Raffles kende hier uitstekend den weg en hij bedacht zich dan ook geen oogenblik, maar hij liep door, tot hij een steeg bereikt had, die gedeeltelijk achter het schouwburg gebouw omliep.

Dit was door een morsige binnenplaats, die gedeeltelijk was overdekt en waar men allerlei rommel bewaarde, of ook wel eenvoudig wegwerp, gescheiden van het huis daarachter en op die binnenplaats had Raffles het voorzien.

Zij was door een vrij lage schutting van de steeg gescheiden en het viel de beide mannen al zeer gemakkelijk, over deze schutting te klauteren.

Zij stonden nu op de binnenplaats, verborgen door een hoogen stapel vervelooze stukken decor, die jarenlang dienst hadden gedaan in een of andere pantomime.

De achterzijde van het gebouw vertoonde een zestal ramen, beslagen en stoffig, op ongeveer een meter van den grond en een smalle deur, die zeker weinig gebruikt werd, daar alles tegenwoordig het gebouw werd binnen gedragen door een soort koetspoort in een der zijmuren, die met een schuin plankier onmiddellijk tot het groote tooneel toegang gaf en waar langs ook olifanten, paarden en kameelen, de kooien met wilde dieren en wat er somtijds verder aan levende have in het theater gebruikt werd, naar binnen werden gebracht.

Het was zoo volkomen donker op deze binnenplaats, dat men nauwelijks een hand voor oogen kon zien.

Charly bracht zijn mond half op den tast, dicht bij het oor van Raffles en vroeg :

— Waar zou die deur op uit komen ?

— Zij geeft toegang tot een bewaarplaats van requisiten en meubelen, twee groote vertrekken, aan weerszijden van de gang gelegen, waar die deur het einde van is.

— En kunnen wij van daaraf op het tooneel komen ?

— Zeer gemakkelijk.

— Zouden daar geen wakers rondloopen ?

— Dat moet er op worden gewaagd. Ik hoop het natuurlijk niet.

— Weet je nauwkeurig waar de kamer van de slangen is ?

— Neen, maar de beschrijving van den portier was duidelijk genoeg. Er moet een waarschuwing op de deur zijn gehangen. En voor zoover ik mij meen te herinneren, zijn de kleedkamers van de artisten allen gelijkvloers, die van balletmeisjes en koristen zijn over de andere verdiepingen verdeeld.

— En ga nu spoedig mede, dan zullen wij die deur eens aan den tand voelen, Henderson — zij blijft voorloopig hier, om een oogje in het zeil te houden.

— En als zich hier een waker mocht vertoonen ? vroeg de reus.

— Dan laat je den man rustig gaan, natuurlijk tenzij hij je mocht zien, want dan zou je wel verplicht zijn hem te beletten alarm te maken ! Ga dan echter niet te ruw te werk, wat ik je bidden mag, want die wakers zijn geen jonge lieden en valt weinig eer aan hen te behalen !

— Goed, Mylord ! Ik zal hen neerslaan, maar ik zal het voorzichtig doen ! beloofde Henderson.

— De hoofdzaak is dat je geen leven maakt, denk daar aan! zeide Raffles kort.

— Wanneer kan ik u terug verwachten?

— Je wacht tot mijnheer Brand terug komt, teneinde je te halen, als alles hier gereed is en ik den weg vrij heb gemaakt!

Het volgende oogenblik waren Raffles en Charly in de duisternis verdwenen en zij moesten voorzichtig loopen, teneinde te beletten dat zij over balken en stukken decor struikelden.

Eindelijk stonden zij voor de deur en binnen enkele oogenblikken had Raffles het roestige slot weten te openen.

Hij trok de deur voorzichtig naar zich toe en keek nu in een gang, die slechts door een kaarslantaarn verlicht werd.

Een oogenblik bleef hij luisteren en toen trok hij Charly met zich mede naar binnen en sloot behoedzaam de deur weder, zonder haar evenwel op slot te doen.

Aan het begin van de gang bonden de twee mannen hun maskers voor, stonden een oogenblik luisterend stil en gingen verder, toen zij geen enkel verdacht geluid hoorden.

De gang liep over geruimen afstand recht door en in het midden bevonden zich twee deuren recht tegenover elkaar, die half open stonden en waardoor men een blik kon werpen op meubelen, decorstukken, allerlei requisieten, vergulde pilaren, trappen, balcon en verscheidene andere voorwerpen, welker vorm slechts vaag te onderscheiden was.

Maar Raffles hield zich niet op.

Hij trok Charly met zich mede en op hun dikke gummizolen liepen de beide mannen zoo zacht, dat zij niet meer geluid maakten dan een kat.

Zij moesten nu een klein houten trapje op, waarvan de treden een weinig kraakten, zoodat zij opnieuw moesten stilstaan om te luisteren en gingen tenslotte een vrij breede gang in, die achter het tooneel bleek te loopen en eigenlijk in het geheel geen gang was, want een der wanden werd gevormd door het reusachtige achterdoek, dat thans geheel was neergelaten.

En dat was maar goed ook, want aan den anderen kant van dat doek hoorden de beide mannen de regelmatige voetstappen van een man en toen Raffles een blik wierp door het kleine, ronde gaatje, dat zich in het achterdoek bevond en waarin zich een klein stukje glas bevond, zag hij een brandwacht op nauwelijks vijf meter af-

stand met zijn electriche lantaarn voorbijloopen, waarschijnlijk om zijn ronde te beginnen.

Hij greep Charly haastig beet en voerde hem met zich mede.

Het was hier wel niet zeer licht, maar toch ook niet volkomen donker, want volgens het voorschrift der politie hingen er hier en daar kaarslantaarns te branden.

Een oogenblik daarna hadden de twee mannen de gang bereikt, die naar de kleedkamers voerde en door een deur met het tooneel in verbinding stond.

Ook deze gang was flauwtjes verlicht en zij konden zien dat de deuren allen van een visitekaartje waren voorzien met den naam van den artist erop.

Zij hadden ook spoedig de kleedkamer van Soundra gevonden, die op slot bleek te zijn, evenals die van bijna alle andere artisten, die iets van waarde in het gebouw moesten achterlaten.

En waar de gang een scherpen hoek maakte, bevond zich de gevaarlijke kamer!

Het plakkaat was duidelijk zichtbaar en er stond op te lezen, dat men ernstig gewaarschuwd werd voor het binnentreden van de kamer en dat op overtreding van het verbod een zware boete was gesteld.

Het was een gewone kleedkamer, die voor het doel was ontruimd en die met een smal venster uitzag op de binnenplaats.

Het was overigens niet zoo gemakkelijk, het vertrek binnen te treden, want de deur bleek niet alleen met een sleutel te zijn gesloten, maar bovendien met een zwaar hangslot, dat door een paar sterke krammen was gestoken, een in den post en een in het paneel van de deur.

Raffles wilde zich juist gereed maken het slot van de deur te openen, toen hij schreden hoorde en Charly snel met zich mede trok in een kleedkamer, waarvan hij de deur had zien aanstaan en die in de zijgang was gelegen.

De twee mannen hurkten neder achter twee zeer groote reismanden en wachtten.

Een oogenblik later zagen zij door de half geopende deur een man met een uniformpet voorbij gaan, die een electriche lantaarn bij zich had en vluchtig mede in de kleedkamer lichtte en toen weder verder ging.

Het was de nachtwaker die zijn ronde deed.

Toen de schreden van den man waren weggestorven, zeide Raffles zachtjes:

— Nu zal hij wel gaan slapen, evenals de brandweerman!

— Wordt die brandwacht dan in het geheel niet gecontroleerd?

— Zelfs zeer streng! Hij moet om de twee uren de hoofdbrandweerpost opbellen en melden dat alles in orde is en den nachtwaker doet iets dergelijks, door om de twee uren een naald te verzetten van een controletoeistel. Maar zij hebben er zich op geoefend, dat zij telkens precies twee uren kunnen slapen, reken daar maar op! En al slapen zij niet, wij hebben weinig gevaar van hen te duchten. Zij blijken maar met hun tweeën te zijn en het gebouw is ontzaglijk groot. Wij zullen nog even wachten, misschien gaan zij nu wel naar de zaal.

Inderdaad, een oogenblik later klonk er uit de orkestruimte een zwak gerucht en werd een deur geopend; toen klonken er schuifelende schreden over

het gangpad, dat dwars door de geheele zaal liep.

— Kom! zeide Raffles kortaf.

Hij was weer opgestaan, verliet snel de kamer, waar hij zich verscholen had, door Charly gevolgd en begon snel en handig en bijna onhoorbaar het slot van het vertrek der slangen te openen.

Een paar seconden waren daartoe voldoende.

Het hangslot leverde nog minder moeilijkheden op, de weg was vrij.

Toen Raffles bemerkte, dat hij de deur kon open duwen, zeide hij tot Charly:

— Ga nu Henderson halen en breng hem hier, opdat hij de wacht zal kunnen houden! Verzoek hem alsjeblieft zacht te loopen en te bedenken dat hij op die oude, vermolmdde planken meer leven zal maken dan vier anderen!

Charly knikte en verdween in de duisternis, zonder dat Raffles iets van hem hoorde.

Een goed diner is niets zonder een
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk VII.

De Brilslangen.

Er verliepen bijna tien minuten en toen ving het scherpe oor van Raffles het geluid van gedempte voetstappen op, die voorzichtig naderbij kwamen.

Een oogenblik later stonden Henderson en Charly naast hem.

— Wij kunnen nu juist onzen slag slaan! fluisterde Charly, door het kijkgat in het achterdoek heb ik zoeven gezien, dat den brandweerman met den nachtwaker ergens op het amphitheater rondscharrelen, wel bijna een kwartier uur gaans hier vandaan, zou ik zeggen!

— Prachtig! Ontsteek dan je lantaarn maar eens en licht die door den kier van de deur, die ik zal openen. Wij moeten zien waar de korf staat.

Charly liet zijn lantaarn ontgloeien, Raffles opende voorzichtig de deur op een kier en Charly richtte aanstonds den lichtbundel van zijn lantaarn naar binnen.

Hij was een weinig bleek, want hij bedacht, dat de slangen wel eens kans zouden hebben

gezien, uit hun gevangenschap te ontsnappen!

En de deur stond een handbreed open!

Maar tot zijn geruststelling trof het licht van zijn lantaarn den gesloten korf, waarvan het deksel stevig was dicht gebonden met een dik stuk koord.

— Daar staat de korf, dicht bij het raam op den vloer!

Raffles duwde de deur verder open en fluisterde:

— Dan zullen wij maar dadelijk aan het werk gaan!

— Ik hoop dat het niet vruchteloos zal blijken te zijn!

— Dat kunnen wij over eenige minuten reeds weten! gaf Raffles ten antwoord. Geef de melk eens hier, Henderson! en jij Charly, het drink-schaaltje.

De reus diepte het medicijnfleschje vol melk uit zijn binnenzak op en gaf het aan Raffles, die het ontkurkte en het leegschonk in het geëmailleerde drinkbakje, hetwelk Charly ophield.

Hij zette het bakje in het midden van den

vloer, haalde het zakje met vergif te voorschijn, stortte het leeg in de melk en roerde zoolang tot het fijne poeder zich volkomen had opgelost, hetgeen in de nog warme melk het werk van eenige seconden was.

— Nu het mes! beval Raffles fluisterend.

Charly haalde de stukken van den hengel van onder zijn jas te voorschijn, waaronder hij ze verborgen had, paste ze op elkaar en bevestigde stevig het geopende scherpe knipmes aan het einde van den stok.

Toen hij het voorwerp aan Raffles gaf, vroeg hij:

— Maar hoe kunnen wij nu waarnemen of alles is afgelopen?

— Heel eenvoudig! Wij zullen een electriche lamp in de kamer laten, zoodat zij goed verlicht is, en het bakje melk zoo zetten, dat wij het door het sleutelgat goed kunnen zien!

— Maar het licht zal van buiten gezien worden!

— Dan zullen wij eerst het gordijn voor het raam dichtschuiven!

En Raffles trad naar binnen, schoof het gefafelde gordijn voor het smalle venster, zette zijn electriche lantaarn op de kaptafel en plaatste het bakje met melk zoo op den vloer, dat het helder verlicht werd en door het sleutelgat heen goed zichtbaar zou zijn.

Toen gingen allen weder het vertrek uit en Raffles trok de deur zoover dicht, dat hij gemakkelijk zijn arm door de opening kon steken.

Met het scherpe mesje sneed hij vlug het koord door en wipte toen het deksel van den korf op.

Onmiddellijk schoten vijf brilslangen woedend sissend op, hun koppen naar alle richtingen draaiend.

Raffles haastte zich den stok terug te trekken en de deur te sluiten.

Hij wendde zich tot Henderson en fluisterde:

— Nu is het zaak om op te passen, Henderson. Geef goed acht dat wij niet overvallen kunnen worden en maak korte metten! Een vuistslag zal wel voldoende zijn, om iederen lastpost tot reden te brengen.

Hij bukte zich en wierp een blik door het sleutelgat.

De giftige reptielen bewogen snel hun afzichtelijke koppen, en hun halzen waren zoo opgezwollen, dat de witte bril duidelijk zichtbaar was — een teeken van groote woede en opwindning.

Maar eensklaps scheen de geur van de melk, hun lievelingskostje, hen te bereiken.

Zij bleven doodstil, de halszwelling nam af en toen gleed de eerste brilslang sierlijk over den rand van den korf en schuifelde, na eenige aarzeling recht op het bakje melk af, waaruit zij gulzig begon te drinken.

En nauwelijks hadden haar makkers dit gezien, of zij kwamen op hun beurt aanschuifelen en begonnen gretig van de melk te drinken.

Raffles zag hoe de melk snel verminderde en hoe de dieren kalmeerden, hetgeen duidelijk bleek uit het verdwijnen van het brilfiguur.

— Drinken zij? vroeg Charly fluisterend, terwijl hij de kruk van de deur vasthield, om deze stijf te kunnen dichthouden.

— Ja — zie zelf maar!

En Raffles maakte plaats voor Charly, die zich bukte om een blik door het sleutelgat te werpen.

De dieren schenen naar hun genoegen te hebben gedronken en maakten zich gereed een onderzoekingstocht te beginnen door de kleedkamer.

Zij schuifelden langzaam over den vloer, richtten zich nu en dan hoog op — en er waren nog geen vijf minuten verlopen of een van de monsters wierp zich woedend op een der andere slangen en beet haar in den nek, meenend dat zij het was, aan wie zij de vreeselijke kramp-trekking te danken had, die haar lichaam deed sidderen.

Zij had nog nauwelijks de kracht om haar giftanden terug te trekken, rekte zich over haar volle lengte uit, zonder den minsten bocht — en lag stil.

Het reptiel was dood.

En binnen enkele oogenblikken trof eenzelfde lot de vier andere gifslangen.

Een van de monsters, die tegen een poot van de kleine tafel was opgekropen, viel halverwege weer terug, stuiptrekte en bleef dood liggen.

Een derde had naar den korf willen terugschuifelen, maar bracht het niet verder dan halverwege.

En toen opende Raffles langzaam de deur op een kier, stak den stok door de opening en raakte een voor een de gifslangen aan, die echter roerloos bleven liggen.

Toen opende hij de deur verder, nam zijn lantaarn, na het vertrek te zijn binnen gegaan en trad snel op den korf toe.

Hij lichtte de brilslang, wier slap lichaam over den rand van den korf hing, op en tilde

vervolgens den wollen lap op, die den bodem van de mand bedekte.

Een lachje van voldoening plooide zijn lippen — daar lag een dikke portefeuille naast een grooten zak, die veel belovend rammelde, toen Raffles hem in de hoogte hield.

Hij liet den zak aanstonds verdwijnen in het lederen valies, dat hij mede naar binnen had genomen, opende even de portefeuille, liet haar den weg van het goud gaan en wendde zich toen tot Charly met de woorden:

— Je ziet dus, mijn waarde, dat mijn rede-neering nog niet zoo slecht was! En nu spoedig gemaakt dat wij deze plek verlaten.

Hij wierp de slangen een voor een in den korf terug, sloot het deksel en verliet haastig het vertrek, waarvan hij de deur weder sloot.

Maar juist kwam Henderson op zijn teenen aanloopen, fluisterde:

— Ik geloof dat ik voetstappen gehoord heb, Mylord!

— Komt de nachtwaker terug?

— Dat geloof ik niet — hij is met de brandwacht heel boven op het amphitheater gaan zitten en ik geloof, dat zij allebei slapen, want je kunt op het tooneel hun gesnurk hooren.

— Dan moet je je vergist hebben, Henderson! meende Raffles.

— Ik verzeker u van niet, Mylord! hield Henderson vol. Hoor zelf maar — het houten trapje kraakt.

Raffles bleef een oogenblik gespannen luisteren en duwde toen zijn beide metgezellen snel in de kleedkamer, waar hij zich zooveel reeds had verborgen en waar een zestal groote reismanden op en naast elkander waren gestapeld.

Hij duwde de deur zoover dicht, dat hij door den kier nog juist de deur van het vertrek der slangen kon zien.

Er viel nu niet meer aan te twifelen, er werd achter het tooneel geloopt door iemand die alles in het werk stelde om zijn voetstappen zoo veel mogelijk te dempen.

En enkele minuten later schoof er een gedaante voorbij, die voor de deur van het slangenvertrek bleef stilstaan.

Raffles had den man die daar stond onmiddellijk herkend.

Het was Beukelaer, de impressario van den fakir!

Het gezicht van den man was buitengewoon

bleek en hij scheen geruimen tijd te aarzelen, voor hij er eindelijk toe overging het slot van de deur te openen, met behulp van een der twintig of dertig sleutels, die hij aan een grooten bos in de hand hield.

Pas toen hij hiermede gereed was en hij den sleutel in het slot kon omdraaien, bemerkte hij dat het hangslot openging.

Hij bleef er een oogenblik verbaasd naar kijken, mompelde iets voor zich heen, deed een zaklantaarn ontgloeien en richtte den stralenbundel naar binnen, terwijl hij zeer langzaam, met een bevende hand, de deur openduwde.

Hij scheen het schoteltje melk, dat eenigszins onder de tafel stond, niet te zien, trad binnen, keek naar den korf, legde zijn lantaarn op de tafel en haalde toen uit zijn binnenzak een zeer klein voorwerp, langwerpig en glinsterend.

Hij stak het tusschen de lippen en een oogenblik later klonk er zeer zacht een fluitwijsje door het vertrek.

— Wat moet dat nu beteekenen? vroeg Henderson zeer verwonderd en op fluisterenden toon aan Brand, die naast hem neerknielde. Het lijkt de blinde klarinettist wel uit de steeg, waar mijn neef een groentenwinkeltje heeft! Hij zal het toch niet zijn? Het klinkt net zoo erbarmelijk en zoo droevig, dat je er de tranen van in de oogen krijgt.

— Ik denk wel niet dat hij het is, maar wees nu stil — Mylord wenkt naar ons.

Raffles had inderdaad waarschuwend de hand op zijn lippen gelegd.

Hij keek met de grootste belangstelling door de beide half geopende deuren naar Beukelaer, die daar met een bleek gezicht op zijn zilveren flageolet blies.

— Wat verwacht hij nu eigenlijk? mompelde Raffles verbaasd. Denkt hij die dieren soms in slaap te kunnen blazen en ze dan gemakkelijk uit den korf te kunnen lichten? Maar stil — er komt geloof ik verandering van tooneel. Alle duivels — het wordt ernstig.

Van de plek waar hij stond, kon Raffles de gang voor een klein deel overzien en niet ver van de houten trap naar de overige kleedkamers zag hij een gedaante, die hij goed meende te kennen.

De gedaante kwam naderbij sluipen, volkomen geruischloos — en in de halve duisternis zag

Raffles de koolzwarte oogen gloeien van Soundra Kalipur.

De Indiër kwam als een tijger aansluipen en Raffles zag het lemmet van een breed mes in zijn vuist flikkeren.

Voor Raffles goed en wel wist wat er geschiedde trad de Indiër snel het vertrek binnen en stond voor den zeer ontstelden Breukelaer.

— Zoo schurk — heb ik je daar verrast? siste de Indiër. Mijn wantrouwen was dus niet ongerechtvaardigd! Ik heb je bleeke tronie een paar dagen goed waargenomen, jij valsche bedrieger en ik heb er goed aan gedaan, je van nacht te volgen, toen ik je vanuit mijn venster uit ons hotel zag wegsluipen! Ik begreep wel half en half wat je van plan was!

Met een gelaat, door haat en woede vertrokken, trad Soundra Kalipur nog dichter op Breukelaer toe en vervolgde op denzelfden zissenden toon:

— En Lakmé? Je hebt je onreinen blik op haar durven laten vallen? Vervloekte hond — je zult sterven!

Hij was bliksemsnel een paar stappen achteruit getreden en trok het koord uit de lus, dat de deksel gesloten hield.

En in zijn woeste drift bemerkte hij niet, dat het koord was doorgesneden.

Hij klapte het deksel op, was met een enkelen sprong bij de deur en trok het kleine fluitje uit zijn hoofdhoek, dat hem slechts zelden verliet.

Terwijl hij Breukelaer met zijn schitterende zwarte oogen en met het kromme mes in bedwang hield, bespeelde hij met de vrije hand het rieten fluitje en zachtjes klonken de tonen door het kleine vertrek, op tien meter afstand nauwelijks hoorbaar — en zeker niet voor de beide slapers, die daar heel hoog in het gebouw rustig snurkten!

Breukelaer had een gedempten kreet van afschuw geslaakt en staarde met uitpuilende oogen naar den korf.

Ook de Joghi keek met zijn zwarte oogen naar de mand — en een uitdrukking van verbazing teekende zich op zijn gelaat af.

Al fluitende, dreigend zijn mes opgeheven kwam hij naderbij en keek in den korf.

En plotseling hield hij op met fluiten, greep de electrische lantaarn van de kaptafel en liet het licht in den korf vallen.

— Dood! fluisterde hij schor. Mijn slangen

zijn dood! Jij ellendeling — dat is jouw werk! Dat kun jij alleen gedaan hebben! Geef mijn geld terug! Je hebt het gestolen!

— Ik heb niets — ik zweer het! stamelde Breukelaer, Ik ben juist hier! Ik — ik wilde — ik had het volstrekt niet op je geld voorzien! Ik had genoeg genomen met mijn aandeel, dat mij eerlijk toekwam!

— Mijnheer heeft volkomen gelijk! Hij kwam hier om de lieve diertjes te voederen! liet eensklaps de zachte, maar doordringende stem van Raffles zich hooren, die, met zijn revolver in de vuist en het masker voor het gelaat op den drempel verscheen.

De fakir slaakte een gedempten kreet van woede en Breukelaer liet zich op den eenigen stoel neervallen, dien het kleine vertrek rijk was.

Hij staarde vol schrik naar den gemaskerden vreemdeling en scheen vruchteloos moeite te doen, eenigen samenhang in het geheele voorval te ontdekken.

De fakir wilde onverhoeds op Raffles toesluipen, maar deze had hem goed in het oog gehouden en zeide:

— Laat dat mes onmiddellijk vallen, Joghi! Het zou u slecht vergaan, als gij mij zoudt willen weerstreven!

De fakir ontspande zijn greep en de kromme dolk viel op den grond.

Raffles deed een paar stappen naar voren, raapte het wapen op en liet het in zijn zak glijden!

Toen wendde hij zich tot Breukelaer met de vraag:

Hebt gij soms wapens bij u, mijnheer de impressario? Eigenlijk ziet gij er in het geheel niet naar uit, maar — men kan toch nooit weten!

— Hij trad op den doodelijk ontstelden impressario toe, met opgeheven revolver en begon haastig zijn zakken te onderzoeken.

Maar eensklaps fluisterde hij verbaasd:

— Bij Mercurius, den God van de dieven, ik geloof dat waarachtig de kerel zich in het harnas heeft gestoken. Hij heeft zoowaar een malienkolder onder zijn kleeren aan. Dat was zeker uw afweer tegen de slangen? Nu, het is niet eens zoo kwaad bedacht! Het zal alleen wat lastig zijn geweest, om in dat ding te loopen. Maar voor het overige — geen wapens, behalve een nagelschaartje en een nikkelen tandenstoker zooals ik wel half en half vermoedde! Gij zijt

misschien een schurk, maar bloeddorstig zijt gij niet!

De Joghi had zijn brandende blikken geen oogenblik van Raffles afgewend en het was alsof het scheen, dien vreemdeling onder zijn invloed te brengen.

Maar Raffles keek hem glimlachend aan en zeide;

— Doe geen moeite, Joghi! Ik zie wel waar gij heen wilt, maar dergelijke grappen gaan bij mij niet op. Gij zijt nu beiden ontwapend en ik zou u aanraden, de zaak maar elders uit te vechten! Mijnheer Breukelaer, gij zult wel den langsten tijd impressario van dezen belangwekkenden Indiër zijn geweest! Ik zou maar een ander baantje zoeken. En wat u betreft, Joghi, ik zou mijn arbeidsveld maar spoedig verplaatsen — de grond te Londen mocht u eens te warm onder de voeten worden!

— Mijn geld — wat hebt ge met mijn geld gedaan? siste de fakir.

— Ik heb het uit dien korf genomen — maar het was uw geld niet — het was het geld van mijnheer Gotham, dien gij een paar nachten geleden gedwongen hebt, zijn brandkast voor u te openen, zooals ik met eigen oogen heb kunnen waarnemen! Gij verbleekt! Wel, dat kan ik niet kwalijk nemen! James — kom eens voor het front.

Hij maakte plaats voor den reus, die meer dan twee hoofden boven den Indiër uitstak.

— Bindt mij die vogels eens — zij mogen ons het vertrek niet lastig maken! Ik ken die Indiërs — al zouden zij er zichzelf mee in het ongeluk storten — zij zouden het gaarne doen, om hun wraakzucht bot te vieren.

Maar voordat Henderson bij den Indiër was,

slaakte deze een gillenden kreet, die ver gehoord moest worden.

En hij werd ook gehoord, want dadelijk werd het levendig op het amphitheater en men hoorde den nachtwacht en den brandweerman elkander toeroepen.

Nu verloor Raffles geen tijd meer.

Hij bracht den Indiër met de snelheid der gedachte een geweldige kaakslag toe, zoodat de man op den grond tuimelde en ijde met Henderson en Charly het vertrek uit, waarna hij de deur op slot draaide met de sleutels, die Breukelaer gebruikt had.

In een ommezien waren zij de gang doorgesneld en een oogenblik later hadden zij de binnenplaats reeds weder bereikt.

Zij klommen vliegensvlug over de schutting, ontteden zich daar van hun maskers en liepen toen rustig, zonder zich in het minst te overhaasten, naar Piccadilly circus.

Pas toen zij een heel eind Oxford Street waren ingegaan, riepen zij een atax aan, die hen tot op een honderdtal meters van het huis in de Regent-Street bracht....

Den volgenden dag waren Soundra Kalipur en Lakmé spoorloos uit Londen verdwenen en Breukelaer zat in het huis van bewaring, om daar na te denken over de beste wijze, waarop hij zijn aanwezigheid om twee uur in den nacht in het vertrek van de slangen zou kunnen verklaren....

Het onderzoek bracht onder meer aan het licht, dat Breukelaer door de justitie van zijn land gezocht werd en de man verzonk reeds een maand later in de vergetelheid van een Belgisch tuchthuis.

De volgende aflevering (No. 470) bevat:

Een geheimzinnige diefstal.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

**DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GOUD EN OOK ZONDER MONDSTUK**

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885